

Salezijanski Vestnik

„Gojite iskreno pobožnost do Marije Pomočnice! — Ko bi vedeli, kako dragocena je, bi je ne zamenjali za vse zaklade sveta.“

Bl. Janez Bosko.

S prilogo „ZGODBE
MARIJE POMOČNICE“
in „MARIJIN SKLAD“

Poštnina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

VSEBINA: Ave Maria — Največja milost - misijonski poklic — Zakasneli poklici — Za misijonske poklice Pohvalno izpričevalo — Čudna uganka — Po salezijansko — Tako je delal don Bosko — † Prevzv. vladika dr. Andrej Karlin, škof lavantinski — Zadeva beatifikacije božjega služabnika Dominika Savia — Zadnja sestra Dominika Savia — Skrivnostni zlatniki — Don Bosko vzor svetosti in dela — Kotiček bivših gojencev — IZ NAŠIH MISIJONOV: Salezijanski misijoni (njih zgodovina) — Zadnja velikanoč ubožne Indijanke — To vam je uteha! — Vodnjak spreobrnjenja — Kitajski misijonar g. Geder piše g. Kerecu — PO SALEZIJANSKEM SVETU: ... — Iz naših zavodov — Ne pozabite! — MILOSTI MARIJE POMOČNICE — Salezijanski zavod na Rakovniku.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 4, 11 — 2. 5, 7 — 3. 8, 6 — 4. 9, 2 — 5. 2, 12 — 6. 6, 17 — 7. 2, 24 — 8. 1, 20 — 9. 4, 16 — 10. 8, 30 — 11. 7, 4 — 12. 4, 14 — 13. 6, 10 — 14. 1, 26 — 15. 2, 3 — 16. 8, 27 — 17. 4, 22 — 18. 9, 1 — 19. 6, 9 — 20. 1, 31 — 21. 1, 13 — 22. 8, 18 — 23. 1, 25 — 24. 4, 28 — 25. 6, 21 — 26. 2, 8 — 27. 4, 5 — 28. 5, 15 — 29. 9, 19 — 30. 3, 29 — 31. 8, 23.

V juliju: 1. 7, 13 — 2. 4, 19 — 3. 1, 2 — 4. 6, 12 — 5. 3, 6 — 6. 8, 4 — 7. 9, 8 — 8. 6, 15 — 9. 7, 18 — 10. 5, 1 — 11. 2, 19 — 12. 5, 22 — 13. 3, 23 — 14. 9, 7 — 15. 8, 26 — 16. 6, 10 — 17. 3, 14 — 18. 4, 5 — 19. 8, 24 — 20. 7, 17 — 21. 5, 30 — 22. 4, 27 — 23. 2, 11 — 24. 1, 16 — 25. 8, 24 — 26. 4, 9 — 27. 2, 3 — 28. 6, 21 — 29. 3, 29 — 30. 9, 25 — 31. 5, 20.

Nove častivke:

10. 3, 15 — Deteček Roza, Laporje; — Sirknik Frančiška, Grahovo pri Cerknici; — Steinberger Marija, Vrhovlje (Laporje); — Uratnik Rozalija, Dobrovlje

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Balič Josip, Ljubljana;
 Bračko Antonija, (Sv. Jakob v Sl. gor.);
 Branisel Ivana, Dol. Jezero (Cerknica);
 Bugar Jera, Zalog (Komenda);
 Cepuš Anton in Marija, Jagoče (Laško);
 Ciglencečki Veronika, Šmarje pri Jelšah;
 Čačič Jožef, župnik, Črensovci;
 Čepek Terezija, Št. Ilj v Slov. gor.;
 Černič Milka, Kanal ob Soči;
 Černivec Julka, Kot (Šinkov turn);
 Dremelj Jožefa, Rudnik (Ljubljana);
 Gaberšek Fani, Leše (Prevalje);
 Grum Jerica, Ljubljana;
 Henigman Elizabeta, Sodražica;
 Irgl Ivanka, Vransko;
 Jančar Josipina, Ljubljana;
 Ježovnik Franc, Laze (Velenje);
 Jušič Liza, Ljubljana;
 Kandolf Franc, Belovo (Laško);
 Kovač Anton, Vransko.

Kurnik Johana, Srednja vas (Šenčur);
 Lečnik Marija, Jagoče (Laško);
 Logar Franca, Dol. Jezero (Cerknica);
 Levstek Marija, Sodražica;
 Lohkar Marija, Bruhanja vas (Dobropolje);
 Lušin Miha, Žimariče (Sodražica);
 Martinčič Uršula, Cerknica;
 Mlinar Elizabeta, Zg. Bela (Špitalič);
 Orehovec Marija, Vransko;
 Popijal Elizabeta, Ojstrica (Dravograd);
 Ramšak Antonija, Vel. Mislinja;
 Roškarič Marija Sv. Jurij v Sl. gor.;
 Samsa Marija, Podklanec (Sodražica);
 Slovša Marijana, Koreno (Horjul);
 Slapnik Anton, Blodnik (Št. Gotard);
 Turnšek Terezija, Vransko;
 Ulčnik Ana, Bizeljsko;
 Zagrajšek Ivan, Kozje;
 Zan Katarina, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka).

*

SALEZIJSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

*

1933

LETO XXIX. MAJ - JUNIJ

ŠTEV. 5-6

*

O Marija, Ti si kakor urejena vojska, mogočna si in močna. Ti si premagala sovražnike krščanskega ljudstva in si strla vse njih vojské. — Marija Pomočnica, zdaj je zopet tvoj dan, zdaj, ko so se sovražne sile sprostile in udarile na sveto cerkev. Zdaj stopi na plan in razženi preteče ji nevarnosti!

Stoj ob strani tudi nam, ki bijemo neprestan boj s sovražnikom svojega zveličanja.

Največja milost — misijonski poklic

Sveti Alfonz Liguori pravi, da je za svetim krstom največja milost, katero Bog podeli človeku, milost redovnega poklica. Kaj naj rečemo šele o misijonskem poklicu?

Tolažljivo je dejstvo in prelep je pogled, ko vidimo, kako se zgrinjajo novi poklici v misijonske vrste. V kratkih letih se pripravijo in pohite na širno polje v misijonih, ki ga še nihče ni oral, nedotaknjeno je in samo na nje čaka. Koliko več duš bi se rešilo, ko bi bilo več misijonarjev! Neprestano se oglašajo evangelski delavci iz misijonov: pošljite nam pomoči, mi omagujemo, moči nam pohajajo, svežih moči nam pošljite, ker je žetev ogromna, delavcev pa tako malo!

Hvala Bogu, ki nam pošilja teh delavcev v precejšnjem številu. Pa ko bi jih bilo še več! —

Se nekaj je treba vedeti. Ali veste, kdo vzdržuje in pripravlja vse te delavce? — Misijonski redovi s pomočjo dobredelnih, razumevajočih katoliških gorečih duš.

Kdor količkaj more, naj ne štedi, saj bo nesel na drugi svet samo to, kar je dobrega storil. — Ko bi se le eden več našel, koliko več dobrega bi se utegnilo storiti! — Saj se spominjamo onega mrtvoudnega iz evangelija, ki je Jezusu tožil: „Nimam človeka“, nimam prijatelja, ki bi mi pomagal!

Naj bo vsak, kdor more, tak prijatelj tak dobrosrčen človek, kdor ima smisel za blagor katoliške cerkve in civilizacije. —

Srečno srečanje.

Don Bosko pripoveduje v zgodovini Italije, ki jo je spisal za mladino, da je mizarski vajenec Jožef Mezzofanti nekoč srečal v Boloniji nekega duhovnika. Po kratkem razgovoru mu je duhovnik obljubil, da bo mladega fanta dal v šole in bo on zanj skrbel. — Res se je fant izšolal in je postal slaven poliglot, to se pravi: govoril je mnogo jezikov, menda celo nad sedemdeset! Postal je kardinal za časa papeža Gregorija XVI. in je živel še za časa Pija IX.

Ali veste, kako je bilo s slavnim

kardinalom Guibbonsom, nadškofom iz Baltimora v Ameriki? Navaden komij je bil v neki trgovini prav v istem mestu. — Neki duhovnik je videl v njem izredno nadarjenost in pobožnost, dal ga je v šole in ta komij je postal eden izmed najslavnejših mož katoliške cerkve v Ameriki.

Ali niso čudna pota božje previdnosti?

Kaj pa naš don Bosko? — Tisto srečanje s kaplanom Kalossom iz Murialdo je bilo odločilno za malega Janezka. Tedaj je začel študirati, kolikor je pač v težkih razmerah mogel, pa vendar, saj je vsem znano, kaj je postal don Bosko — apostol mladine, dobrotnik človeštva ne samo v Italiji, ampak po vsem božjem svetu! Koliko del, koliko dobredelnih ustanov, koliko zavodov je danes po svetu, ki bi jih ne bilo, ko bi ne bilo onega „slučaja“.

Ali bi bila danes znana imena velikih misijonarjev apostolov in mučencev brez Janeza Boska? — Kdo bi vedel za kardinala Janeza Kaljera, ki je popeljal prve misijonarje v nove divje kraje, v Patagonijo! Ali bi Magelanske zemlje kdaj videle Mons. Fanjano, bi bili Bororos, divjaki v Braziliji, kdaj občutili blagodejen vpliv svete vere brez Balzole, Kivari brez Kostamanje? — Ali bi se na Kitajskem bila razširila katoliška vera tako kmalu in prečudno brez delovanja in brez mučniške krvi škofa Versilije in duhovnika Karavarija? — Kri kristjanov je seme za nove spoznavavce svete vere, je pravil že na prelomu 2. stoletja učenj Tertulijan. Kaj pa šele kri apostolov!

Kdo bi danes skrbel za mladino v vseh delih sveta, tako v Afriki, v Aziji, v Sijamu, na Japonskem, v Avstraliji, če bi ne bilo don Boska in torej tudi njegovih sinov? — Vse to je storila ena dobra beseda, dobro dejanje nepozabnega kaplana iz Murialdo. Vodila pa je vse božja previdnost, saj brez volje božje še las z glave ne pade!

Kaj pa boste rekli vi, dragi sotrudniki in požrtvovalne sotrudnice, spričo toliko prilik, ki jih brzčas imate, da storite morda premnogo dobrega ka-

kemu mladeniču, ki bi se rad posvetil misijonskemu delovanju in duhovskemu stanu, ko bi imel zadosti sredstev!

V naših zavodih je hvala Bogu precej takih velikodušnih mladeničev, ki bi šli radi v misijone, toda kako naj jim pomagamo brez vas?

Kako naj bi zamogli brez vas vzgojiti naše slovenske misijonarje, če bi ne bili vi pomagali? — Ali bi imeli našega misijonarja Kereca, našega Gedra, našega Mlekuža v Indiji, našega Trampuža med Kivari, našega Vrhovnika istotam, da ne naštevam še drugih naših rojakov, ki delujejo po vsem svetu za zveličanje neumrjočih duš, za katere se Jezus Kristus ni bal iti na križ in pretrpeti strašnih muk?

Kaj rečete na to? — Ali mislite, da je tisto dobro, kar ga oni store, šteto samo njim v zaslugo? — Ne, ampak vsem tistim, ki so s svojim prispevkom, četudi majhnim, pripomogli, da je ta in oni misijonar danes na misijonskem polju.

Dragi sodrudniki in sodrudnice! Naša vzgojevališča misijonarjev so kakor velike vojašnice, kjer se vežbajo vojaki. Novi misijonarji pojdejo v tuje dežele, da si jih podvržejo ne z mečem in ognjem, ampak da ondotnim prebivalcem nadenejo Kristusov jarem, ki je sladak. Ta misijonišča zahtevajo podpore kakor jo zahtevajo vojašnice. — Ti naši mladi, ki se danes pripravljajo, bodo jutri šli v strelske jarke — na delo v najbolj oddaljene kraje, v naše misijone.

Te misijone nam je priporočal naš vrhovni predstojnik v pretekli številki našega Vestnika.

Vi ste sodrudniki in sodrudnice, sodelavci na njivi Gospodovi. Po svoji moči podpirate ta dobra dela, ne prenehajte in, če le morete, pridobite še drugih za

bogoljubno in odrešilno delo.

Naj vam navedem nekaj nasvetov, kako bi utegnili delovati:

1. Molite in skrbite, da bodo tudi drugi molili za salezijanske misijone. Molitev več zaleže kot vsako drugo človeško delo.
2. Mogoče bo kdo delal oporoko, recite mu, naj ne pozabi na misijone, saj mu bo to dobro delo v tolažbo in pomoč in v slavo.
3. Razširjajte Salezijanski Vestnik in naše knjižice, s tem pomagajte nam in tistim, ki jih prebirajo.
4. Vaša iznajdljivost vam bo narekovala še drugih sredstev in načinov za to prelepo delo.

Don Boskove besede o tej stvari ste brali v januarski številki našega Vestnika, naj jih še nekaj dodam v vašo spodbudo! Takole pravi:

„V vseh naših zavodih vsi naši gojenci vsak dan molijo za vas, dragi sodrudniki in sodrudnice, in tudi jaz se vas vsak dan spominjam, posebno še pri sveti maši in bom prosil dobrega Boga, naj vam po zaslugah Jezusa Kristusa in Marije Pomočnice že v tem življenju podeli vsega, kar si le more poželeti dobro srce, posebno pa to milost, da se vsi snidemo v nebesih, da bomo hvalili in poveličevali našega Boga v blaženi domovini.“

Drage sodrudnice in dobri sodrudniki, tem don Boskovim očetovskim besedam bi še nekaj dodali: da se odzovete vabilu misijonskega papeža Pija XI. v tem svetem letu, ob 19. stoletnici odrešenja, ko želi da ob tej priliki storite kar največ dobrih del. Ali pa ni eno najlepših dobrih del, delovati za misijone? Podprite zlasti salezijanske misijone, saj ste salezijanski sodelavci zlasti na misijonskem polju!

Zakasneli poklici

DOMA.

Bilo je leta 1875. Nekega pomladnega jutra je don Bosko pričakoval v kapelici spovedencev. Začel je razmišljati o velikem pomanjkanju duhovnikov in o načinu, kako bi se dala ta nesreča odpraviti. Kapela je bila polna dečkov, ki so vsi želeli postati duhovniki. „Kako malo pa jih

bo resnično dospelo do cilja! Cerkev pa tako nujno potrebuje duhovnikov“, je razmišljal don Bosko. Tedaj se mu je zazdelo, da sedi pri pisalni mizi in pregleduje sezname z imeni gojencev. Vprašal se je celo: „Ali sem v spovednici ali v sobi? Ali bdim ali sanjam?“. Pa je slišal za sabo glas: „Ako hočeš vedeti,

kako se more povečati število duhovnikov, preglej dobro sezname in premisli jih!“ — „Listal sem in razmišljal“, pravi don Bosko, „toda nič nisem mogel najti. Obrnil sem se, da bi videl, kdo je govoril, pa ni bilo nikogar. Dečki, ki so že čakali na spoved, so mislili, da mi je prišlo slabo in so mi hoteli pomagati. Pomiril sem jih in začel spovedovati. Ko sem se vrnil v sobo, sem našel seznam z imeni dečkov na mizi. Začel sem zopet listati in premišljevali, kaj bi se dalo ukreniti, pa nisem prišel do zaključka. Vzel sem iz omare sezname prejšnjih let; spočetka sem listal brez uspeha. Zdajci pa sem ostrmel. Od mladih dečkov, ki so bili moji gojenci in želeli postati duhovniki, je le malokdo zares postal duhovnik. Od desetih komaj dva. Od starejših pa, ki so začeli študije, ko so bili že bolj v letih, jih je od deset kar osem dospelo do mašniškega posvečenja. In oči so se mi odprle. Starejši pridejo hitreje in gotoveje do cilja. Odslej jim moram posvetiti posebno pozornost in posebne zavode zanje odpreti.“

Don Bosko je sporočil načrt še svetemu Očetu in prejel njegov blagoslov, nato je prišel z ustanovo „Marijinih sinov“.

Učiti so se morali ti mladeniči mnogo. Šoli so dali naslov „Ognjevita šola“. Dajali so prednost predmetom, ki so bolj potrebni duhovnikom in opustili vso nepotrebno navlako. Uspehi so bili sijajni. Šola ni dala doktorjev, dala pa je požrtvovalnih, zmožnih redovnikov, misijonarjev, voditeljev; celo vrhovni predstojnik, ki je tretji po don Bosku vodil salez. družbo, je izšel iz teh šol.

ZUNAJ

„Katholische Kirchenzeitung“ je poročala nedavno: „Često se dogaja, da ima kdo poklice in veselje do duhovskega stanu, pa mu nepremostljive ovire zapro pot in ga boj za kruh pelje na drug tir. Hrepenenje sicer ostane, toda možnosti in verjetnosti, da se mu želja izpolni, je z vsakim dnevom manj. — Pa je prišel pogumen duhovnik — bivši salez. gojenec — zakasneli poklic. Odprl je v Beleckah na Vestfalskem zavod. Stara gostilna s skednjem, kegljiščem in z barako, to je bil prvi začetek. Božji blagoslov je ožarjal delo. Čez par let se je odprl že drugi zavod v

Driburgu. Nad 4000 mladeničev se je v teku osmih let obrnilo na voditelja in zaprosilo za sprejem. Petdeset klerikov je bilo že oddanih v domača semenišča.“

PRAV PRI NAS

Ta težnja obstoji tudi pri nas. Ze dolgo deluje za to „Sklad angela variha“. Dom v Veržeju ima še posebno ta namen. Želimo močno poudariti in nanovo poživiti ustanovo Marijinih sinov. Saj je pri nas, posebno po vojski, toliko mladeničev, ki so bili po okoliščinah prisiljeni, da stopijo na drugo pot, kakor jim jo je Bog začrtal.

Kaj morete storiti v tej smeri vi, naši sotrudniki?

1. Vedite, da se v I. razred gimnazije Marijinih sinov sprejemajo dečki, ki so dovršili 14. leto in še niso dopolnili 18. leta. — Da se za četrti ali peti gimnazijski razred sprejemajo mladeniči, ki so bili kdaj dovršili nižjo gimnazijo in postali učitelji, uradniki ali nameščenci, in sicer do starosti 24 let, izjemoma do starosti 30 let.

2. Ker zavod ne more sam vzdrževati brezplačno vseh teh fantov, si morajo sami dobiti dobrotnikov, ki se zavežejo, da bodo plačevali vsak en del mesečnine in stroškov. Tu morete veliko pomagati. Tu morete mnogo pripomoči: priporočajte jih, svetujte jim, podpirajte jih! — V Veržeju radi sprejemajo namesto denarja tudi živila, blago ali sicer katerokoli vrednoto.

3. Vpišite se v „Sklad angela variha“, plačujte redno ono malo vsoto, ki je določena. Ne odtrgajte je pa od podpor, ki jih dajete sicer salez. delu ali salez. tisku, temveč dajte jo „povrh“. — Agitirajte, da se mnogi vpišejo. Vsak ali vsaka izmed vas naj bo nekako središče za to akcijo in za agitacijo. Tako bi se najlaže dalo največ doseči.

4. Ako poznate mladeniče, posebno še, če so že polni v letih in imajo veselje do redovnega stanu in so spretni in nadarjeni in npravno neoporečni, napotite jih k nam; zelo radi jih bomo sprejeli in vzgojili za sobrate pomočnike, mojstre, delovodje, apostole in misijonarje. Pišite prej sami zaupno na najbližji salez. zavod ali pa kar na upravo sotrudstva, da posreduje.

5. Molite, molite vztrajno in „nasilno“, da pošlje Gospod delavcev v svoj vinograd in da dá svojim kandidatom vsakdanjega kruha.

Za misijonske poklice

Šriglej (Angleško).

Pokojni naš vrhovni predstojnik je začel veliko križarsko misijonsko vojsko. Želel

je zbrati veliko četo misijonarjev. Med drugimi narodi, ki so se odzvali tej misli,

sta na prvem mestu Angleška in Irska.

V Šrigleju se nahaja naš zavod za misijonske poklice. Lani se jih je priglasilo 160, letos pa je prišlo še mnogo več prošelj za sprejem v to misijonišče, kar je dokaz, kako raste zanimanje in vnema za misijone. Med počitnicami sami gojenci delajo močno propagando za misijone in zato se toliko novih priglašča.

Tako so na primer v irskem mestu Belfast, ki je poslalo zavodu v Šriglej 25 gojencev, priredili gojenci na počitnicah lepo uspešno igro v dvorani, ki jo je goreči gospod župnik mladim fantom rad prepusil. Igro je posetilo toliko ljudi, da so jo morali radi pomanjkanja prostora drugi dan ponoviti. Sodeloval je pri igri slavni irski igralec Mr. Jimmy O' Dea, ki se je odpovedal drugim vabilom in nastopil na odru z gojenci samo zato, da bi igra čimveč prinesla za misijonski zavod.

V istem mestu so pletilje ustanovile društvo ki ima namen, da s tedenskimi prispevki, ki si jih pritrčajo, vzdržujejo enega gojenca v zavodu, ki se pripravlja za misijone.

Po vsej Angleški in Irski pa sta se

razširila društvo „Šriglejskih prijateljev“ in „Apostolski krožek“. V prvem so mladeniči, ki se obvežejo prispevati letno en šiling za misijonski zavod. To društvo je imelo nepričakovane uspehe.

V Dublinu so samo trije gojenci pridobili v enem mesecu 320 „prijateljev.“

V nekaterih župnijah po Angleškem in Škotskem so ustanovili goreči župniki „Apostolski krožek“, ker so prepričani o tem, kar je dejal kardinal Manning: „Vsak korak, ki ga storimo za misijonsko delo, približuje spreobrnjenje Angleške.“

Apostolski krožki imajo za člane vernike, ki se obvežejo, da bodo pod župnikovim vodstvom zbirali doprineske za misijonske poklice.

V Jorkširu (Angl.) je ena sama goreča učiteljica pridobila ves okraj za „Apostolski krožek.“

Plemenite in požrtvovalne gospe so združene v don Boskovem krožku in so si nadele nalogo, da bodo oskrbovale s perilom misijonski zavod; prav po zgledu don Boskove matere Marjete.

Naj bi Bog obudil tudi med našimi dobrimi sotrudnicami požrtvovalne duše za tako bogoljubno delo!

Pohvalno izpričevalo

Don Bosko je že na poti v Romunijo. — Odmev njegovega vzgojnega načina pa je došel že tja. Romunski list „Patria“ ima naslednji članek o don Boskovi vzgoji. Naslovljen je „Temelji vzgoje,“ izpod peresa rusinskega pisatelja Gavvila Todica.

Članek je pisan nepristransko in z velikim razumevanjem za don Boskovo vzgojo.

Takole slove: „Bral sem članek Oskarja Jiana „Radikalizem v vzgoji“ in sem prišel do naslednjih zaključkov: sreča in mir naroda je odvisna od dobre vzgoje otrok in mladine. Po človeški družbi se pozna, kako je bila za mladih let vzgojena, kakor se pozna po vrtu, kakšno nego je imel, kakšen je bil vrtnar, ki je skrbel za vrt. To je sicer znana in vsakdanja stvar, vendar pa jo navajam, da povdarim to, kar mislim v naslednjem povedati. Knjig o vzgoji je na pretek in skoro vsak je že bral to ali ono, ki govori o vzgoji otroka. Tudi jaz sem jih že precej prebral in sem prišel do zaključka, da taka dela kakor so „Hoja za Kristusom“ in „Filoteja“ sv. Frančiška Saleškega vsebujejo neminljive resnice. Tako nesmrten je tudi don Bosko s svojim vzgojnim načinom. Za današnje težke, hudo krizo preživljajoče čase ne vem za boljše zdravilo, kakor je

tole iz knjige „Hoja za Kristusom!“ „Pri-zadevaj si zatejevati se in mrtviti svoje strasti, ker ti je to bolj koristno kot znanost najtežjih stvari.“

Ko bi si ljudje prizadevali, izogibati se grehov, bi to brez primere bolj pripomoglo k trajnemu miru kakor pa vse razorožitvene konference, več kakor pa vse oboroževanje na morju in v zraku.

Dočim razlagajo na visokih šolah in na učiteljskih vse mogoče vzgojne načine, popolnoma pa pozabljajo na salezijanski vzgojni sestav, ki ima v sebi ženialne zamisli. Razlog je pač isti, tako za „Hojo za Kristusom,“ za „Filotejo“ kakor za don Boska: ta dela so katoliška. Današnja vzgojna struja se ravna po nemški in angleški, ki je — protestantska. Katoliška vzgoja pa se drži starega načela: ora et labora — moli in delaj! Krščanski nauk in praktično delo — to je jedro salezijanske vzgoje, to sta dva tečaja osi, okrog katere se vse vrti. Protestantska vzgoja obožava delo, ki dejansko in brezpogojno vodi k sovjetskim reformam (prevratom). Današnja vzgojna zveza ima pred seboj samo dva vzora, med katerima mora izbirati: *salezijansko vzgojo* z geslom: moli in delaj, — in *sovjetsko*, ki zametuje molitev

kot staro šaro, star činitelj, ki je nemoderen in celo — nevaren...

Čudim se, kako naši vzgojitelji, ki so potovali po Italiji in Švici, niso mogli priti do salezijanskih zavodov, da se na mestu prepričajo o uspehih te vzgoje. Iz tega načina vzgoje bi bili lahko prevzeli mnogokaj, kar bi pripomoglo k organiziranju naših šol. Čeprav se v Rumuniji vzgoja močno drži pravih načel, sem vendar prepričan, da se moram na vsak način rajši nasloniti na salezijanski način vzgoje kot pa na sovjetski.

Znano je, da je don Bosko sam, brez posvetovanja kake mednarodne „Zveze“ za vzgojo, vpeljal praktično samovzgojo, samodisciplino ter je v svojih zavodih

uvedel rokodelske stroke. Toda povsod in vselej poleg drugih panog mora neizogibno biti tudi tako imenovani oratorij ali mladinski dom.

Tu je don Bosko razvrstil svoje gojence po njih nagnjenju in zmožnosti. Vsi so šli najprej molit — potem pa vsi na delo. Eni v krojaško delavnico, drugi v čevljarstvo, tretji v mizarstvo, četrty v ključavničarsko, drugi spet v tiskarno, nekateri pa v gimnazijo, itd.

Na ta način je don Bosko delal prave čudeže v svojih zavodih, kjer se je vzgajalo na tisoče otrok.

Zdajšnja „Mednarodna zveza za vzgojo“ pa prav gotovo še nobenega čudeža ni napravila...

Čudna uganka

Premnogokrat se pred našimi očmi dogajajo stvari, ki jim ne vemo vzroka.

Nekaj takega se je pripetilo našemu misijonarju, apostolskemu prefektu v Asamu msgr. Mathiasu, kar je tudi pripovedoval po različnih naših zavodih.

Nekega dne pride vplivna poganka k našim misijonarjem v Šilong in takole pravi: „Poslali so me k vam, da me eden vaših gospodov pouči v veri.“ — „Mogoče vas je poslal misijonar, ki ima dolgo brado?“ jo vpraša nekdo. — „Ne, ne, tisti gospod nima brade“.

To bo pa menda protestantski pastor, se domisli oni, ki se je z ženo pogovarjal; najbrže se je zmotila in je prišla mesto k protestantom, k nam. „Oni gospod je bil belo oblečen, nadaljuje žena, in je imel na prsih nekaj takega“: pri tem napravi s kazalcem znamenje križa na prsi. — „Imel pa je pred očmi nekaj okroglega“, zopet pokaže in začrta obliko očal.

Misijonar je bil v zadregi, povabil je ženo v govorilnico, da mu bolj natančno pojasni, kdo je bil in kakšen je bil. Komaj stopita v govorilnico, vikne ženska od veselja in kaže na sliko, ki je visela na steni. — „Vidite, tale me je poslal.“ Bila je slika papeža Pija XI.

Ženo smo poučili v naši sveti veri, krstili jo, in ko se je vrnila v svojo vas, je pričela apostolstvo doma ter je v kratkem času napotila ves svoj kraj proti Kristusovemu ovčjaku.

Sveti Oče je bral v vatikanskem dnevniku Osservatore Romano ta dogodek in je želel v posebni avdijenci sprejeti mons. Mathiasa, da iz njegovih ust sliši in se prepriča o resničnosti tega dogodka. Ko je misijonar povedal svetemu Očetu ta

dogodek, pravi sveti Oče misijonarju: „V zameno za ta slučaj, ko se je božja previdnost poslužila mene, da sam nisem vedel kdaj, za spreobrnitev poganske vasi, naj vam še jaz povem dva druga podobna dogodka.“

Nameraval sem in premišljeval nad tem, da ustanovim praznik Kristusa Kralja. Ko sem odlok razposlal po katoliškem svetu, mi pride po pošti vrsta spisov, kjer se pripoveduje o neki redovnici, ki je umrla prav pred sto leti, 1830.

Dal sem strokovnjakom, da preiščejo, ali ti zapiski zares spadajo v oni čas. Pri preiskovanju naletijo na listič, ki se je nahajal za trdim ovitkom teh dokumentov. Na listku je bilo tole: „V bodočem stoletju bo sedel na Petrovem prestolu papež z imenom Pij XI., ki bo ustanovil za vso katoliško cerkev praznik kraljestva Kristusovega.“

(Mimogrede omenimo, da je bila ta redovnica usmiljenka, mati Rafols. Njene spise je objavil jezuit p. Zurbitu l. 1931 in 1932.)

„Ali ni čudno, kaj?“ je dodal sveti Oče.

Še nekaj vam povem. — Bilo je l. 1929, ko sem se pripravljaj na to, da podpišem z italijansko vlado konkordat. Bližal se je 11. februar in premišljeval sem, kaj naj obljubim dobremu Bogu, da se vse srečno izteče. Po premisleku se odločim za to, da, ko bom šel prvič iz Vatikana, ponesev v procesiji Najsvetejše.

Ali vam par dni pred podpisom ne dobim iz Španije od nekega nadškofa priporočeno pismo, v katerem je bilo drugo pismo neke španske redovnice. V njem je bilo pisano, da je ta redovnica in z njo ves samostan prosil Boga, da bi se srečno

uredile razmere z italijansko vlado in da je ta redovnica prosila Boga, da bi papež, ko bo prvič šel iz Vatikana, nesel Najsve-tejše v slovesni procesiji. Prav to sem bil

sam sklenil še preden sem dobil to pi-smo.“

Čudne stvari se gode na svetu in marsi-katere si ne moremo razjasniti.

Po salezijansko

Črtice iz življenja don Rue.

Mladi Doljani, eden izmed prvih don Boskovih sinov in pozneje slaven godbenik in skladatelj, pripoveduje, da je nekoč zelo kasno ponoči igral na gosli in se učil v izvajanju neke težje skladbe. Nenadoma se na vratih oglasi lahen trk, trk, trk.

„Ta se je pa gotovo zmotil in zašel,“ si je mislil naš goslač in naprej ubiral strune.

Toda trkanje se je spet oglasilo, še močnejše kot prej. Šel je gledat. Ko je odprl vrata, je bil kar dobro presenečen, kajti na pragu je stal sam gospod Rua.

„A, ti si, ki tako lepo igraš?“ ga je na-govoril obiskovavec.

„Da, oče!“ je stisnil iz sebe mladi umet-nik. Videlo se je, da mu je bilo zelo ne-rodno, ker ga je predstojnik zalotil ob tako pozni uri.

„Nič ne maraj, kar dokončaj, kar si za-čel.“

In ko je Doljani doigral, je Rua pripo-mnil:

„To je pa čudno. Zunaj je bilo slišati, kakor da bi bila dva igrala.“

„Seveda, na dve struni sem brenkal.“

„No, rad bi slišal.“

Strunar mu je zabrenkal.

„Da, čisto tako!“ je na koncu vzkliknil Rua. „Pa vendar se mi je v prvem trennutku zdelo, kakor da poje svirel.“

„Imate prav, gospod Rua. Samo s pr-stom se je treba strune nalahno dotekniti, pa se vam oglasi svirel. Takole, vidite...“

„Saj res, saj res! — Vendar menim, da nimaš prav, ker tako dolgo bediš. Utegnilo bi ti škodovati. Če imaš podnevi preveč dela in potrebuješ pomoči, kar povej in se bo uredilo; a noč je za spanje, tega nikar ne pozabi!“

In Rua se je obrnil in odšel. Umetnik pa se je rotil, da ne bo nikoli več do pol-noči igral na gosli in na — svirel.

Ob neki drugi priliki se je zgodilo tole: Bilo je poleti ob štirih zjutraj. Nekateri gojenci višješolci, ki so bili vstali prej ko drugi, so se zmuznili iz spalnice in se šli učiti. Posedli so po stopnicah in goreče drgnili za izpите določeno tvarino.

Tako so se zatopili v knjige, da ni no-beden začutil korakov, ki so se slišno bli-

žali. Šele tedaj, ko so zapeli že tik na ovinku, je nekdo prestrašeno viknil: „Go-spod Rua!“ In kakor bi mignil, so naši junaki skočili pokoncu, jo ucvrli v spalnico in se kar oblečeni skrili pod odejo. „Da-nes jo bomo pa dobili,“ so si mislili. Gospod Rua nas bo klical... in potem...“

Pa jih sploh ni poklical. Videl jih je in vedel tudi, da so i oni njega videli. To mu je zadostovalo. Strah in poplah, ki so ga pri tem doživeli, je bil dovolj močen opomin, zadosti huda kazen. — Res dober je bil Rua, zelo dober, pravi sin don Boskov, ki ni mogel nikogar kaznovati.

Nekega mladega sobrata pomočnika, hu-dega kadivca, bi bil rad odvadil te grde razvade, pa ga je nekoč vprašal:

„Ali je res, da v zavodu nekateri kadijo?“

„Jaz nič ne vem o tem, gospod.“

„Meni se zdi, da sem jaz bolje poučen o tej zadevi: gotovo je, da kadijo. Zavze-mi se in poskrbi, da ta nered odstraniš.“

„Pa kako?“

„Oh, čisto preprosto! Reci jim na primer: ‚Čujte, gospoda, tobakov duh mi tako težko de. Bodite tako ljubeznivi in nikar več ne kadite!‘ Ti mladeniči imajo tako dobro srce! Boš videl, da ne boš imel nobene sitnosti več.“

Na neki praznik, ko je bilo pri obedu veliko gostov, je nadzoroval strežnike, ki so nosili na mizo; pa je mimogrede z vrha stopnjic videl, kako je neki novope-čen strežaj pravkar pomeknil v usta slivo in jo pojedel. Gotovo mu je teknila, saj je kar koj še enkrat segel v skledo. Toda v tistem hipu so udarile v viška tri besedice vanj kakor strela: „Pa še eno!“ je kriknil Rua, nezaželeno priča strežajeve sladkosnednosti.

Iz teh vrstic bi bravec v naglici utegnil posneti, da je bil Rua dovršen vzor neizprosno strogega predstojnika, ki tudi svojim malčkom ni nikoli nobene priza-nesel in ki je bil vedno mrk in resen, da bi si ohranil ugled in veljavo. Pa bi se bridko motil! Vprav on, ki smo ga pravkar videli, kako je nežno pa odločno pazil na red, je bil o prostem času naj-

veselejši, najživahnejši človek na svetu. Danes je z vsem navdušenjem igral na dvorišču, jutri pa čepe frnikole frčkal v jamico; drugič se je šel s svojimi malimi kričači železnico, in bil za lukamatijo, da je pihal in pihal. V poletnih večerih pa, ko so v višavah zamigotale zvezde in so se na dvorišču oglasile pesmi, se je strašni

ukazovavec reda pridružil pevcem in jim pomagal in pritiskal, kar mu je duša dala. Saj je bil odmor. Odmor pa je za to, pravi pravilnik, da se človek veseli in zabava in razvedri.

Pa še to: lepo, prelepo je, majhen z majhnimi biti.

Tako je delal don Bosko

Karel Konestabile tole pripoveduje v svojih spominih: „Nekoč sem prišel k don Bosku na obisk, pa sem ga našel, ko je vprav pregledoval beležnico, kjer je bilo napisanih nekaj imen.“

„Evo vam,“ mi je rekel, „to so nekateri moji paglavčki, ki bi jih rad malo popoljšal.“

„Kakšno kazen ste jim pa namenili?“ se mi je kar nehote snelo z jezika.

„Prav nobene“, je odgovoril. „Takole bom napravil. Tale, vidite — in mi je pokazal ime — je izmed vseh najbolj navihan, pa ima vendar dobro srce. Med odmorom ga bom tako mimo grede poiskal in povprašal, kako je kaj z njegovim zdravjem. Odgovoril bo, da čisto dobro, kajpak. Potipal bom malo globlje: „Pa si res docela zadovoljen?“ Najprej bo nekoliko presenečen, potem bo povsesil oči in zardel. In zopet bom ljubeznivo povrtal: „E, nekaj pa vendar ni v redu. Če je že telo zdravo, je pa duša morebiti slabo razpoložena! ... Koliko časa že nisi bil pri spovedi!“ — Čez nekaj trenutkov bo deček klečal pri spovednici. Prepričan sem, da ne bom imel z njim nobene sitnosti več.“

Molče sem občudoval don Boskovo krotkost. Odkril sem veliko skrivnost še večjega dela, ki ga je vršil ta ponižni duhovnik. Ko se me je pozneje v življenju spričo sodobnih razmer polaščala trpka žalost, se mi je često povračal v spomin le-oni duhovniški glas. Ob njegovem zvoku mi je zopet raslo zaupanje v lepšo bodočnost človeške družbe, dokler ji pošilja Bog takih prenoviteljev.“

Ljubeznivo darilce.

Ko se je don Bosko ob povratku iz Francije l. 1877. ustavil v Imperiji v hiši Hčera Marije Pomočnice, je le-tem prav tisti dan nekdo prinesel v dar velikansko zeljnato glavo. Bilá je tako bela in tako lepa, da se ti je zdela kakor ogromen šipkov poppek, ki se bo vsak hip razpočil in razevel. Pokazali so jo tudi don Bosku. Za trenu-

tek je pomislil, nato pa smehljaje se dejal ravnateljici:

„Ali bi mi storili uslugo?“

„Ah, seveda, prav rada, oče!“

„Vzemite tole posetnico in jo z zeljnato glavo vred pošljite v Turin — iz Imperije v Turin je tako daleč kot iz Ljubljane v Mursko Soboto — grofici Korsi. Bo vsaj videla, da se je don Bosko spominja.“

Le-ta grofica je bila velika don Boskova dobrotnica. Lahko si predstavljate, kako prijetno je bila presenečena spričo takega — zeljnatega darilca.

Tako jih je vzgojil.

L. 1877. je bil pri don Bosku v gosteh msgr. Aneyros, nadškof iz Buenos-Ayres-a. Ko so bili baš pri kosilu in so se vrstile številne napitnice, je stopil v obednico bivši gojenec Gastini, ki je bil znan po svojih sijajnih domislicah. Tudi to pot se je bil našemil. Pozdravil je goste in zapel nekaj pesmi na čast nadškofovu in pa don Bosku. Naredil je vse to tako ljubko in prisrčno, da je bilo gostom kar od sile všeč. Eden izmed argentinskih duhovnikov, kanonik Zúnigo, šegav človek, je pevca poklical k sebi in mu stisnil v roko zlatnik. Gastini se mu je lepo zahvalil, mu poljubil roko, potem jo je pa ucvrl naravnost k don Bosku in mu z viteško uglašenostjo izročil cekin. Kanonika je ta plemenita neprisiljenost kar presenetila. Zopet je poklical junaka in rekel: „Če bi ga bil mislil podariti don Bosku, bi ga bil lahko dal jaz sam. Toda cekin sem podaril tebi. Na, tu imaš zdaj drugega...“ Gastini je zopet stekel k don Bosku in tudi tega njemu izročil. Kanonik pa je med splošnim smehom kričal za njim: „Cekin je tvoj, tvoj!“ Tedaj se je Gastini obrnil, spremenil glas in resno povdaril: „Mi smo vsi don Boskovi. Našega ni nič, vse je njegovo!“ „Izvrstno!“ je završalo med gosti. „Tretjega pa ne doboš!“ se je izrezal iz zagate šaljivi kanonik, ko je videl, da je vse njegovo dariteljno prizadevanje zastonj.

† **Prezvzišeni vladika dr. Andrej Karlin,**
škof lavantinski.

Dolžnost nam je, da se spomnimo prevzvišenega pokojnega gospoda dr. Andreja Karlina, vladike lavantinskega. — Nepričakovano in prerano nas je zapustil. Tudi don Boskovi sinovi žalujejo ob njegovem grobu. Salezijanci delujejo v dveh, treh zavodih v njegovi škofiji. Najpomembnejša sta zavoda v Veržeju, kjer se vzgaja v nižji gimnaziji naš naraščaj pa deloma tudi naraščaj škofije. V Prekmurju, v Murski Soboti, pa je Martinišče, ki ga je prevzvišeni vladika po pravici lahko smatral za svoje drugo malo semenišče, saj je iz njega šlo že precej mladeničev v mariborsko bogoslovje in so že blizu posvečenja. Zavod mu je bil vedno pri srcu in se je mnogokdaj spomnil nanj.

Tudi naših bravev Salezijanskega Vestnika je največ iz njegove škofije. — Dragi sotrudniki in sotrudnice, spominjajmo se blagopokojnega našega vladike in molimo za pokoj njegove duše,

Svetila mu večna luč!

Zadeva beatifikacije božjega služabnika Dominika Savia

V veselje nam je, da moremo sporočiti našim sotrudnikom in sotrudnicam, da zadeva beatifikacije enega prvih don Boskovičevih gojencev, hvala Bogu, dobro napreduje.

Don Bosko, svet hočem postati.

21. februarja se je sestala kongregacija za zadeve beatifikacij ter je preiskala, ali so bile Dominikove kreposti na junaški stopnji. Izid preiskave je bil zelo ugoden.

Močno priporočamo v molitev zadevo, da se čimprej sestane glavna kongregacija ter da isto tako dobro uspe. Zato pa spodbujamo naše čitatelje, naj se z zaupanjem zatekajo k malemu Dominiku, da se nabere čimveč čudežev, ki so potrebni za končno proglašenje za blaženega in za svetnika. Marsikak čudež je že v pretresu. Čim več jih bo, tem jasneje nam bo, da je volja božja, da se Dominik Savio proglasi za svetnika.

Pripomniti pa je, da le tak čudež velja, ki je bil zadobljen edino in samo po Dominikovi priprošnji. Ako se zatečeš k več svetnikom naenkrat, se čudež ne vpošteva. Vedite, da bo Dominik v nebesih skrbel, da tistim, ki se bodo zatekli k njemu, izprosi milost, saj gre za njegovo zadevo in za slavo svete Cerkve, zato se res z zaupanjem zatekajmo k njemu!

Ako kdo zadobi kako posebno milost po njegovi priprošnji, naj to nemudoma javi na Salezijsko sotrudstvo na Rakovnik.

Zadnja sestra Dominika Savia

10. februarja letošnjega leta, na predvečer praznika Lurške Matere božje, je umrla v Turinu v 73. letu starosti zadnja sestra Dominika Savia, Terezija Savio.

Ko se je pričel proces za beatifikacijo njenega brata, je bila prav ona najdragocenejša priča pred cerkvenim sodiščem. Rojena je bila sicer že po smrti svojega brata, toda njegove kreposti so bile v prvih letih še tako znane in spomin nanj še tako svež, da njene izpovedi lahko smatramo za pristne.

Naj navedemo dogodek, katerega je ta sestra pripovedovala.

„Nekega dne prihiti Dominik ves zaspel v don Boskovo sobo in mu de: „Don Bosko, domov bi šel rad, mama je bolna, pa jo bo Marija ozdravila.“

„Kdo ti je to rekel?“, ga vpraša don Bosko, „ali so ti od doma pisali?“

„Ne, nihče mi ni pisal, pa jaz vem čisto zagotovo.“

Don Bosku je bilo znano, da je bil njegov gojenec marsikdaj kakor navdihnjen, zato mu ni delal težav in ga je rad pustil domov.

Dominikova slutnja je bila resnična. Njegova mama je bila bolna. Pričakovala

je veselega dogodka, toda kazalo je vse prej kot dobro, zato je bila v skrbeh in z njo tudi Dominikov oče. Ko je ta videl nevarnost, se je brž napotil k najbližjemu zdravniku, da pride na pomoč. Med tem že prihiti Dominik in skoči v sobo k mamic, objame jo, toda ta mu de: „Dominik, odkod si se pa ti vzel? Ni mi dobro, saj vidiš, veš kaj, pojdi za nekaj časa k sosedovim v vas, ko mi bo bolje, te pa pokličem.“

Nazaj v Turin grem, mama, toda dovolj, da te še enkrat objamem in ti tale škapular Matere božje obesim na vrat.“

Kakor je Dominik napovedal, tako se je zgodilo. Komaj je bil odšel, se je mami

obrnilo na bolje in zvečer je prišlo milo detece na svet brez nevarnosti in težav.

Pri zasliševanju je sestra tole izpovedala: „Večkrat sem šla k don Bosku in ga obiskala, ta pa mi je čestokrat ponovil: Rezika, velik svetnik je bil vaš bratec, o, velik svetnik je bil. Kolikokrat sem bil v velikih zadregah in nisem vedel, kako bi ukrenil, da bi bilo prav; tedaj sem poklical Dominika in mu naročil, naj on prosi Boga, da pošlje razsvetljenje. Dominik mi je kmalu prinesel odgovor in vedno tak, da je bil pravi. Nigdar me njegov svet ni varal. Oh, velik svetnik je bil Dominik!“

Tako je govoril o svetniku svetnik.

Skrivnostni zlatniki

Don Bosko je potreboval kelih za sveto mašo. Ni imel potrebnega denarja, da bi ga kupil niti ni vedel, kje bi dobil potrebno svoto. Neko noč pa se mu je sanjalo, da se v njegovem kovčegu nahaja prav tolikšna svota, kolikor potrebuje za kelih. Drugi dan je šel po Turinu po opravkih. Spotoma se spomni sinočnih sanj. Tako živo so mu stopile pred oči, da se kar ni mogel opreti vtisu, obrnil se je sredi poti in je odšel domov, da pregleda, ali je res

kaj na tem, ali ne.

Poišče svoj kovčeg, spravi ven vsvo ropotijo, kar je imel v njem, in na svoje začudenje zagleda v kotu osem bleščočih se zlatnikov. Prav toliko je potreboval za kelih. — Kako so ti zlatniki prišli v ta kovčeg? Kdo naj bi jih bil dejal noter? Saj je bil zaklenjen. Don Boskova mati Marjeta pa tudi ni imela denarja, da bi sinu povzročala taka presenečenja. Sama se je močno čudila temu slučaju.

Don Bosko vzor svetosti in dela.

28. januarja letošnjega leta je sveti Oče Pij XI. sprejel v avdijenco uslužbenca neke milanske tvrdke. Ti so mu darovali krasen radioapar. Sveti Oče si je ogledal prelepo darilo, se jim lepo zahvalil ter je povdarjal, kako veda in odkritja lahko služijo misijonom. Dal pa jim je spomin — svetinjico, na kateri je bila don Boskova podoba. Sveti Oče je takole spregovoril: „Blaženi Janez Bosko je bil občudovanja vreden vzor dela in svetosti, on je bil velik in izreden delavec.“ — Sveti Oče, ki je imel čast, da ga je postavil na oltarje, je imel tudi srečo, da je bil pri njem in

opazoval njegovo delo in da ga je nekoč prašal, kako so prišli v njegovih delavnicah do tako popolne izobrazbe in kako si je mogel nabaviti stroje najnovejšega tipa. Don Bosko je odgovoril: „Ko gre za delo, za napredek, morajo don Bosko in salezijanci biti vedno v prvih vrstah.“

Teh besed se je spomnil sveti Oče, ko je dobil v dar vzorec najpomembnejše iznajdbe današnjih dni...

Sveti Oče se spomni don Boska ob vsaki priliki, za kar smo mu salezijanci neizmerno hvaležni.

KOTIČEK BIVŠIH GOJENCEV

Dalj časa se nismo že nič oglasili, pa boste mislili morda, da naša zveza spi. Budna je in deluje med nekdanjimi gojenci. 18. decembra in na sv. Štefana smo priredili prav lepo igro „Spoštuj starše.“ Zeleti bi bilo, da se ob takih prilikah udeleži več zvezarjev; čim več nas je, tem bolj smo navdušeni.

Udeležila se je zveza tudi godu prečastitega gospoda inspektorja ter mu po svojem zastopniku gospodu Pleničarju čestitala. Tudi praznik svetega Frančiška Sa-

leškega smo praznovali z našimi predstojniki ter poslali kot zastopnika g. Murmayerja.

K sejam zahajamo redno vsak prvi torek v mesecu ob 8. zvečer na Rakovnik in se zbiramo v sobi gospoda ravnatelja.

Na zadnji seji se je sklenilo, da se sej lahko udeleže tudi tisti, ki niso v odboru, da se tako poveča zanimanje za Zvezo.

Močno vam priporočamo, da bivše gojence in oratorijance napotite v Zvezo, saj nas je že precej, le skupaj moramo in pokazati, kaj smo in da živimo.

Pošljite nam novih naslovov!

Salezijanski misijoni (njih zgodovina)

4. Sramota „civilizacije“

Ne moremo in ne smemo preko dogodkov, ki so vse graje vredni, dogodkov, ki mečejo zelo močno senco na evropsko izrojeno civilizacijo. To je tista civilizacija brez križa, brez Kristusove ljubeznive civilizacija, ki gleda samo na časen dobiček, na denar.

Ti „civilizirani“ ljudje so šli v Ognjeno zemljo in so lovili Indijance kakor divjačino in potem so se še s ponosom imenovali „lovce na Indijance.“ Srce se človeku krči, ko bere o krvavih prizorih, ki so jih uganjali ti divji lovci, mnogo bolj divji kot divjaki sami. Ne smemo pa naprtiti tega civilizaciji kot taki, ampak tistim, ki so v imenu te civilizacije počenjali nad nedolžnimi žrtvami take grozote.

Dočim so si naši misijonarji prizadevali, da zares civilizirajo in pokrstijo prebivalce Ognjene zemlje, je neki Francoz, po imenu Mavricij, kradoma odpeljal enajst Indijancev, može, žene in otroke, jih zaprl v železno kletko, potem pa jih 1889. razstavil v Parizu in jih kot ljudožrce predstavljal. Drugega jim ni dajal jesti kot surovo meso! Ko so ga oblasti razkrile, je pobegnil in prepustil nesrečne žrtve njih usodi. Šest jih je žalostno umrlo, pet so jih rešili in jih spravili v zavetišče sv. Rafaela na Davsonu.

Pa še hujše stvari so se dogajale. Lovili so divjake po nepreglednih stepah, streljali jih kot divjačino, jim razdirali družine, jih klali v zabavo.

Istočasno se je v Čile ustanovilo društvo za preiskovanje Ognjene zemlje z namenom, da bodo gojili na stepah ogromne črede ovac. Za to so dobili v najem milijon hektarjev zemlje za smešno ceno za dvajset let. Delničarji te družbe so bili izvečine Angleži in Cilenci. Med temi so bili celo ministri in narodni poslanci. Ti gospodje so seveda ostali doma, najeli pa so vse vrste pastirjev, kakor Angležev, Škotov, Norvežanov, same protestante. Ti so videli prebivalce Ognjene zemlje ogrnjene v živalske kože in ker so bili poučeni, da so ljudožrci, so jih preganjali kot divje zveri ter jih pobijali. Uprizorili so pravi pravcati lov preko step in tedaj je tekla kri ubogih Indijancev in vpila k Bogu po maševevanju; izgovarjali so se potem, da je bil to pač silobran.

To je bil le jalov izgovor. Če so Indi-

janci nastopili, so to storili zares le v silobranu. Ker so videli, da prihajajo tujci v njih kraje in jim jemljejo njih zemljo, so bili vendar opravičeni boriti se za svoj obstoj.

Ne samo da niso bili ti pastirji od delničarjev kaznovani, še celo podžigali so jih, naj divjake le preženejo iz kraja. Celu nagrado ene šterline je dobil pastir za glavo vsakega Indijanca. Najbolj sramotno pa je bilo to, da je marsikak obogatel v tem krvavem poslu, ko je jemal življenje možem in ženam ter celo otrokom, ki so bili še v materinem naročju!

Dočim bi se ona družba morala zavzeti za nedolžne, je celo sklenila, da popolnoma iztrebi divjake iz Ognjene zemlje in se polasti njih kraja.

Ubogi, v puste kraje pregnani divjaki, so umirali od lakote. Pa to „civiliziranim“ ljudem še ni bilo dosti. Velike kose mesa so zastupili in jih nastavili za vabo. Lakota je gnala izstradane divjake, da so jih slastno použili, toda zastupljeni so v strašnih bolečinah umirali.

Misijonarji so se ponudili, da jih sprejmejo v svoj dom. Družba je odgovorila, da to ni potrebno, ker smatra, da ni vredno civilizirati ljudi, ki so hujši od zverjadi.

Krvavi dogodki so trajali še naprej. Trupla divjakov so ležala po širnih stepah, ki so bile oškropljene z njih nedolžno krvjo. Salezijanci so bili že do kraja ogorčeni nad tem več kot divjim ravnanjem z ljudmi, zato so pri oblasti protestirali proti preganjanju; tudi katoliški tisk v Argentini se je zavzel za nesrečne žrtve ter je objavljaval krvave prizore, ki so se dogajali tam na pašnikih Ognjene zemlje. Protestirali so pri guvernerju v Puntarenas, toda guverner je bil gluha za vse proteste in je še celo podžigal one divjake, da so še naprej morili nedolžne Indijance.

Ko je to preganjanje le naprej divjalo, so se Indijanci začeli zatekati sami od sebe k misijonarjem, da si vsaj rešijo golo življenje. Izvečine so prihajali strašno izčrpani v misijonsko postajo. Misijonarji so imeli srce za nje, zdravili so jih in negovali, istotako tudi hčere Marije Pomocnice.

Župnik v Puntrenas, mons. Fanjano in druga duhovščina se je ponovno obr-

nila na vlado v Čile z novimi protesti in ogorčenjem. Tudi ta korak je pod različnimi pretvezami ostal brez večjega uspeha. Vendar pa se je katoliški tisk zavzel in poslušal klic misijonarjev. To je vzbudilo v dobrem narodu hud odpor proti preganjalcem nesrečnih žrtev in klanje je pone-

halo. Dovoljeno je bilo odslej, da so se Indijanci smeli svobodno zatekati k misijonarjem pod križ, kjer so našli rešitev.

Tako se godi tam, kjer ima besedo denar, Judežev groš, tam, kjer ni ljubezni Kristusove, kjer ni Njegovega križa, v katerem edino je rešitev!

Náš misijonar *Bogumil Trampuž* nam je poslal tole sliko in piše: „Macas, 18. nov. 1932. — Sprejmite ta moj spominček med Kivarci. Ne ustrašite se, če me vidite z brado in med temi divjaki! — Kivarec na moji levi je *čarovnik*. — Molite zame in za moje revčke!“

Zadnja velikanoč ubožne Indijke.

Náš rojak g. misijonar Mlekuš piše iz Šilonga (Asam) naslednji lepi dogodek, ki ga je sam doživel:

Veseli zvonovi so praznično naznanjali Zveličarjevo vstajenje, velikonočno jutro. Odpevali so grički, srebrni glasovi so šli po dolini okrog naše misijonske postaje. Medtem pa se je vzpenjal mlad misijonar po brdu navzgor, da so mu tekle potne srage na zvinkano, razrvano stezico.

Pobožno je šel, roki je imel sklenjeni na prsih in šepetal je molitve k Zveličarju, ki je živega, od mrtvih vstalega nosil. Šel je k umirajoči Indijki in ji nesel nebeški zaklad. Ustavil se je pred nizko kočico. Skloniti se je moral na pragu in sklonjen je bil v hišici, da ni udaril z glavo ob strop. Pač se je spomnil slovenske pesmi: „Je hišica sirotica...“ Skrajno ubožstvo je bilo v tej hišici in je bila zares velika sirotica. Niti deščice ni bilo, da bi

Najsветеjše postavil nanjo — na oltar! Tam v kotu ob ognjišču je ležala mlada Indijka, toda na njenem obrazu se je bralo, da je že mnogo pretrpela. Dve leti se ni mogla premakniti s svojega ležišča in je počasi ugašala kakor ugaša svetiljka, ki ji olja primanjkuje.

Začutila je korake. Njene že napoli ugasle oči so se odprle in ko je spoznala, da je misijonar prišel k njej s sveto popotnico, je kakor oživela ter se nasmehnila visokemu Gostu.

„Oče“, je dejala, „hvala ti! Zdaj bom rada umrla.“

„Helena“, ji de misijonar, „poglej, od mrtvih vstali Zveličar je prišel, da ti prinese svoj mir in morda celo zdravje.“

„Ne, ne, Jezus je prišel, da me vzame s seboj. Daj mi Jezusa in blagoslovi me, oče, da v miru umrjem. Brez Jezusa v srcu ne morem umreti.“

„Ali si pripravljena za veliki korak?“
„Sem, oče, čutim, da mi je smrt že blizu, in ko bom prejela Jezusa, bom pripravljena in vem, da me bo Jezus vzel s sabo...“

Malo je ponehala, ker je bila tako slabotna, potem pa je nadaljevala.

„Oče, ta zemlja ni več za me. Dve leti sem bila čisto ločena od tega sveta in njegovih naslad. Bogastvo me ni mikalo. Jezus me je naučil, da moram zaničevati svet in da cenim samo Njega. Zdaj se bom pa združila z njim in se ne bom več ločila od Njega. O, zdaj pa le pridi smrt, le pridi!...“

Misijonar je bil ganjen ob taki veri in ni vedel, kaj bi ji rekel. Podelil ji je sveto olje in sveto popotnico, ki jo je sprejela z ganljivo pobožnostjo. Poljubila je misijonarju roko v zahvalo, potem pa se je zbrano samo z Jezusom pogovarjala. Na njenem upalem obrazu se je zrcalila ra-

dost in polpriprte oči so zrle na križanega Zveličarja.

Težki vzdihljaji so zdaj in zdaj motili tišino; to so bili vzdihljaji ljubezni.

Bolnica je začela vedno teže dihati in videti je bilo, da se ji bliža zadnja ura. Misijonar je vzel knjižico in molil za umirajoče. Še nekaj težkih vzdihljajev, potem so se oči zaprle, ji zasijale še enkrat v živem blešku, še en krik — Moj Jezus — se ji je iztrgal iz prsi in duša se je sprostila iz telesa, ki je tako dolgo trpelo, ter je poletela k svojemu Jezusu, da mu večno poje velikonočni „Aleluja“.

Doli v dolini pa so zvonovi že odzvanjali v velikonočnem jutru, misijonar je hitel nizdol po brdu in hvalil v srcu Zveličarja, da je dal oni srečni duši toliko milosti in tako veliko vero...

Drago Mlekuš,
salezijanski misijonar.

To vam je uteha!

Mafuti je bilo komaj dvanajst let. Pred krstom ga je oče misijonar tako le poučeval:

„Glej, dragi sinko, prišel je veliki dan sv. krsta. Poslej te ne bomo več klicali za Mafuto, marveč za Jožefa. Doslej si bil divji poganček, zdaj pa boš otrok božji. O Mafuti ne sme ostati ne duha ne sluha več. Poslej te mora biti sama pokorščina in delo in molitev...“

Mafuta je dobro razumel misijonarjeve besede, venomer je prikimoval in ponavljal: „Da, da, oče! Odslej ne bom več Mafuta, ampak Jožef, nič več poganček, ampak kristjan, da, da.“

Kakšen teden pozneje pa se je med kristjani v tamkajšnjem misijonu raznesla novica, da je naš Jožek v petek piško obiral.

„Kako?“ se čudi misijonar. Jožek, ki

zna ves katekizem na pamet, pravite, da je v petek meso jedel? Takoj ga pošljite k meni!“

„Ali si mene klical oče?“ Pristopi Jožek in ga nedolžno pogleda.

„Kaj si pa naredil? Pravijo, da si se v petek s piško mastil! Ali tako spoštuješ cerkveno postno postavo?“

„Toda oče! Saj nisem piške jedel.“

„Glej ga, paglavca, zdaj bi se pa rad še izgovarjal.“

„Res, oče, nisem jedel piške.“

„Vsi tako pravijo...“

„Saj se spominjaš, oče, kaj si mi pravil na dan sv. krsta; da poslej nisem več Mafuta, ampak Jožek, nič več pogan, ampak kristjan. Ker pa nisem imel v petek kaj jesti, sem vzel piško in jo — krstil. Torej nisem piške jedel, ampak — ribo.“

Vodnjak spreobrnjenja

Jezus je Samarijanko spreobrnil ob vodnjaku. V Indiji pa je bil prav vodnjak povod, da se je vsa vas spreobrnila h Kristusovi veri. Takole je bilo.

Salezijanski misijonar je misijonaril v Poluru v Indiji. V tisti vasi vode ni bilo, morali so zelo daleč ponjo.

Misijonar je skrbel tudi za gmotno dobro prebivalstva, zato je premišljeval, kako bi jim olajšal dostop do vode. Denarja ni imel, zato je prodal svoja dva vola, ki sta mu služila za vprego — to je bil njegov avtomobil — in je dobil za nju

40 rupij, to je kakih 500 dinarjev. Toliko je približno potreboval, da izkoplje vodnjak.

Delo je vodil on sam in v enem tednu so že prišli do vode. Prebivalci so bili zdaj misijonarju neizmerno hvaležni. Prej so bili skoro vsi pogani, zdaj so se dali vsi krstiti.

Vodo za krst so zajeli prav iz onega vodnjaka. V nedeljo 4. decembra lanskega leta se jih je krstilo 63. Misijonar pa je imel tak uspeh tudi v sosednjih treh vaseh, da je v dveh mesecih krstil 400 oseb.

Kitajski misijonar g. Geder piše g. Kerecu

„... Tu se borimo z navadnimi dnevnimi težavami. Ti šmentani roparji nas zelo nadlegujejo. Nam osebno ne, ampak ljudstvu povzročajo mnogo škode, da je že vse zbegano in si zvečer niti od hiše ne upa. Te dni so prišli vojaki iz Kantona, seveda roparji so se jim umaknili v hribe, kamor se vojaki ne upajo. Kljub tem in drugim težavam pa delo dobro napreduje. Priporočajte mnogo v molitev te bedne pokrajine, ki so še v veliki večini v temi

poganstva, da jih ljubi Bog obvaruje ne le časnih nesreč, ampak tudi dušnega poglobljenja.

Kdaj se bomo zopet videli? — Letos nisem bil nič na jugu, češ, ko pride gospod Kerec, bom šel, da mi bo kaj o domovini povedal. Tudi naš škof je v veliki stiski. Že mesece nimamo mašnih intencij, pa nas Bog ne bo zapustil.

Vrnite se skoraj nazaj sem na daljni vzhod!“

PO * SALEZIJSKEM * SVETU

V Maribor don Bosko že tudi prodira. — Nimamo še tam zavoda, čeprav bi tako srčno želeli, vendar pa se vsak drugi mesec zbirajo naši dobri sotrudniki in blage sotrudnice k sestankom pod vodstvom preč. g. dr. Volčiča in se živo zanimajo za salezijansko delo. — Te dobre sotrudnice nam utirajo pot, da nam bo lažji dostop tudi v prestolico slovenskega Štajerja, kamor si že tako dolgo želimo priti. — Bog daj, da bi imel don Bosko za drugo leto, ko bo, tako pravijo, prištet svetnikom, vsaj temelje svojega zavoda ali karkoli, tja mora priti na vsak način! Dobre sotrudnice in blagi sotrudniki, pomagajte don Bosku! Don Bosko je bil reven in tako so tudi njegovi sinovi podedovali po njem revščino, zraven pa mnogo dobre volje za blagodejno delo. — Na svidenje torej prav kmalu!

V Vinkovcih v Slavoniji imajo sestre Malega Jezusa vzgojni zavod, ki so ga naslovile „Don Boskov dom“. — Don Bosko je torej šel pred salezijanci v Vinkovce in pripravlja svojim sinovom prostor, kamor bodo tudi v resnici šli, vsaj tako se obeta. Don Bosko, pripravi svojim sinovom mnogo dela in bogato žetev med hrvatsko, slavonsko mladino!

Odlično priznanje salezijanskim poljedelskim šolam.

Znano je, da imajo salezijanci po svetu precej poljedelskih šol — 39 jih je. Izmed teh 6 v Italiji, 10 pa drugod po Evropi, 1 v Aziji, 2 v Afriki, 19 v Ameriki in 1 v Avstraliji. Poleg teh pravih šol je še precej poljedelskih naselbin v misijonih, kjer pa ni pravega šolskega teoretičnega in praktičnega pouka o poljedelstvu.

Oktober meseca preteklega leta je bil v Rimu mednarodni kongres za poljedel-

ske šole. Na kongresu je bilo zastopanih 48 narodnosti z več kot 600 odposlanci. Med temi je bilo tudi 5 salezijanskih duhovnikov (med katerimi dva celo z diplomami visoke poljedelske šole), ki so zastopali salezijanske šole. Predsednik tega kongresa ter generalni ravnatelj ministrstva za poljedelstvo v Belgiji, Pavel de Vuyst, je imel ob zaključku pomemben nagovor. Med drugim je tudi tole dejal:

Splošna in strokovna vzgoja zahteva proučevanja, ki je potrebno za družinsko in družabno življenje ter za poljedelsko stroko, o kateri daje pouk le malo znanja.

Vse vzgojne metode morajo dejansko dokazati, da so učitelji zmogni uveljaviti v dejanju pri svojih gojencih to, kar so jim v šoli podajali, dokler ti ne pridejo do samostojnega dela.

Profesor kirurgije bi ne bil dober učitelj, če bi se pri resničnih operacijah, na katerih hoče praktično pokazati svoj nauk, motil.

Svojega nauka s tem ne bi dokazal.

Tako tudi profesor v poljedelski šoli ne bi bil pravi profesor, če bi ne bil zmožen dejansko uveljaviti svojih naukov pri delu na polju.

Vem za šole, ki so v tem oziru lahko vzor vsem drugim šolam. To so salezijanske poljedelske šole. O tem smo se prepričali v predavanju salezijanskega vzgojitelja-učitelja poljedelske šole in samo želim, da bi se mi vsi po njih čudovitih zamislih ravnali pri svojem delu in vzgoji.“

Ali ni to odlično priznanje?

Meseca januarja se je mudil v Rimu poseben odbor kitajskih šolnikov, ki so potovali po Evropi in proučevali šolski pouk v večjih državah Evrope. Tako so

prišli tudi v Rim. Bili so sprejeti v avdienco pri svetem Očetu. Ta jim je naročil, da ne smejo prej iz Rima, dokler ne obiščejo tudi velike nove ustanove pod imenom „Zavod Pija XI.“, ki so ga s papeževno pomočjo zgradili salezijanci. Gostje so 16. januarja zares prišli in si natanko vse ogledali ter polni pohvale nad vzgojo in prelepim poslopjem odšli v Mednarodno papeško semenišče, kjer so pripovedovali, da so videli stvari, ki se jih niso nadejali. Tako je bil vodja semenišča zadivljen nad pripovedovanjem kitajskih gostov, da je drugi dan sam prišel v zavod, da se na lastne oči prepriča, kar so mu oni pripovedovali.

Kako dober nam je sveti Oče! Ob vsaki priliki se nas spominja in našega blaženega očeta don Boska. Bog nam ga ohrani še dolgo!

—
Odkar skrbno vlada naš dobri skupni oče Papež Pij XI. so misijonarji spreobrneli 6 milijonov poganov. — Takega dogodka doslej še ni bilo v zgodovini misijonov.

Salezijanski misijoni so po statistiki iz lanskega leta takile: Obsegajo kraje 2.807, 294 km². V njih deluje 316 duhovnikov, 366 klerikov, 302 sobrata pomočnika, 392 hčera Marije Pomočnice. Prebivalcev je na tem obsegu 23.423.681, izmed teh je katoličanov 660.871; 690 katehistov in 392 katehistinj, 14 manjših semenišč z 216 gojenci, 95 župnij, 69 misijskih središč, 904 misijskih postaj, 869 cerkva in kapelic, 15 bolnišnic, 61 lekarn, 74 sirotišč, 496 osnovnih in 46 strokovnih šol. Gojencev in gojenk je skupno 55.512.

V Mandžuriji je vojska napravila veliko škode, še več pa neprestani napadi roparjev. Vrhovni poveljnik japonskih vojsk je šel na pot, da se sam na lastne oči prepriča, koliko škode je nastalo radi vojske. Ko je prišel v Tokio, je izdal poročilo o storjenih škodah in povdaril, da je dolžnost japonske vlade, da škodo, ki so jo utrpele katoliški misijoni, izdatno popravi. Sam poveljnik je dal dober zgled, ker je prvi daroval v sklad za katoliške misijone 3000 jenov.

Novoimenovani prefekt misijonov v **Mandžuriji** je predstavnikom katoliškega tiska izdal naslednje poročilo: Ni zla, ki bi ga Bog na dobro ne mogel obrniti. — V Mandžuriji so družabne razmere silno razrahljane. Prav to pa je pokazalo tamkajšnjemu svetu, kako Cerkev skrbi za duše in tudi za gmotno dobro naroda. Konec vseh nesreč je ta, da imamo zdaj trikrat

več katehumenov, to je takih, ki se pripravljajo na krst, kakor pa smo jih kdaj prej imeli.

IZ NAŠIH ZAVODOV

ORATORIJ NA RAKOVNIKU. — Oratorij na Rakovniku je doživel dne 26. marca lep in pomenljiv dan. Mladeniči don Boskovega krožka od 16. leta naprej so imeli sklep duhovnih vaj, ki so jih zaključili z dobro velikonočno spovedjo in sv. obhajilom. Velike fante so obdali mlajši tako, da je bila prostorna rakovniška cerkev napolnjena z mladino z Dolenjske ceste, Galjevice in drugih mestnih okrajev. Kako jih je bil Jezus vesel! Naš prevzvišeni nadpastir dr. Gregorij Rožman je na ta dan prihitel med nas, prav po zgledu Jezusovem srčno želeč jesti z nami Velikonočno Jagnje. V sklepnem govoru je dokazal 500 mladim dušam, ki so bile zbrane pred tabernakljem, da zvestejšega in boljšega prijatelja, kot je Jezus, ne bodo nikoli in nikjer našle. Nato je daroval sveto daritev in razdelil Kruh življenja udeležencem duhovnih vaj in drugim. Med sv. mašo je pela vsa cerkev. V mogočni pesmi, ki je stresala cerkveni obok, je trepetala molitev vse don Boskove družine. Marsikateri večjih fantov, ki je bil morda že dolgo časa daleč od Gospoda, je sklenil, da mu bo zanaprej bolj zvest.

Po cerkvenem opravilu se je ves oratorij s Prevzvišenim v sredi dal slikati, da bo za spomin. Nato pa je bila v prostorih pod cerkvijo prisrčna akademija na čast visokemu gostu. Prevzvišeni je bil med nami tako domač in tako ves naš, da bi sam don Bosko ne mogel biti bolj. Kako so bili naši fantje in dečki ponosni; saj g. škof ni prišel, kakor po navadi, samo med notranje gojence, ampak prvič v zgodovini izključno in edinole za zunanje — oratorijance; to pa ni karsibodi. Kako smo mu hvaležni za tolikšno naklonjenost! Zapeli smo mu, igrali, deklamirali in mu razkazali naše „katakombe“, ki so majhne sicer in revne, toda naše. Za vodnike so se mu ponudili naši mali iz Galjevice, ki so ga obdali tako prisrčno in zaupno, kakor svoje gospode. Čutili so v njem bolj ljubečega očeta kot visokega dostojanstvenika. — Od tega lepega dne se še bolj opaža božji blagoslov nad nami. Bog daj, da bi vedno ostal. Vsi dobrotniki, ki podpirajo oratorij, naj vedo, da vrše eno najodličnejših del salezijanskega apostolata. Z neštetimi zgledi bi lahko dokazali, kako resnična je don Boskova beseda: „Dajte

v brezbožno mesto ali kraj salezijanski oratorij, mladinski dom, pa bo kmalu zacvetelo poštenje in oživela vera.“ Kjer so sprejeli duhovnika temni pogledi in s pozdravi „Dol s farji“, ga bodo čez par let smehljaje pozdravljali s „Hvaljen Jezus“. Don Bosko je to dobro vedel in zato je tudi oratorij bil prva in glavna njegova ustanova.

KROŽEK — MLADINSKI DOM na Radni.

Velik dolg si je nakopala Radna preteklo leto: vse leto ni Vestnik prinesel najmanjšega glasu o njej. Rekli bi, Vestnik je bil nevesten, pa kaj, ko krivda pade le na Radno, kjer je toliko zmožnih gospodov, da bi lahko vsako številko napolnili z lepimi poročili in novicami.

Zato smo se ojunačili mi, krožkarji, da malo operemo radniško krivdo.

Nekaj o življenju našega krožka! Veliko bi se dalo napisati o vsem, kar je že daleč za nami: o prelepih naših fantovskih dnevih, ki jih večkrat na leto organizira naš Mlad. dom. Kar končali ne bi, če bi hoteli našim dragim sotrudnikom predstaviti vse, kar smo doživeli v pretekli zimi, n. pr. o smučarskem klubu, ki pa je ostal bolj v programu, ker snega ni bilo, in dalje o dramskem odseku, ki je priredil nekaj prav dobro uspelih iger. Poglavlje zase bi bil tudi praznik svečnice, ko smo imeli popolne v svoji sredi prečast. gosp. inspektorja, ki je imel na koncu posebej nam krožkarjem dobro uro trajajočo konferenco. Zaslutili smo v njegovih očetovskih besedah blago srce, ki nas ljubi, četudi je le redko med nami. — Pa vse to je že daleč za nami in bilo bi čudno pisati o svečnici in o božičnih praznikih, ko so pa že velikonočni mimo. Zato le nekaj besed o naših sestankih in o duhovnih vajah.

Naši sestanki so važno sredstvo in pravo merilo o resni naši volji pri sodelovanju v krožku. Lepo je videti, kako se skoraj vsak ponedeljek zvečer zbiramo v krožkarski dvorani vsi z eno mislijo in željo: k večji sreči. Bistvo sestanka je konferenca, ki jo ima g. ravnatelj Mladinskega doma. Pri teh zadnjih sestankih smo slišali marsikaj lepega o dobrem čtivu in tisku, ki ima toliko moč v naših časih. Večkrat preteče cela ura in še bi poslušali. Potem pa imamo besedo mi. Mnogo težav pade, saj si vsi pomagamo. Po veseli pesmi se v lepem razpoloženju razidemo.

DUHOVNE VAJE ZA VSE FANTE IZ OKOLICE. Naši tiskarji bodo to gotovo natisnili z velikimi črkami, saj so bile te duh. vaje pomembne za nas in so tudi tako dobro uspele, da bi jim lahko posve-

tili celo stran, če bi bilo dovolj prostora. Vršile so se od 12. do 15. marca. Lepi dnevi za vsakega, ki je hotel! In hotelo jih je mnogo, saj je bila kapelica pri vsaki pridigi polna, pa samo fantov, drugim ni bilo priporočljivo prihajati, ker je bila straža pri vratih. Z očetovsko besedo nas je navduševal k boljšemu življenju preč. g. dr. Fr. Blatnik, ravnatelj Mlad. doma na Kodeljevem v Ljubljani. Da smo zopet tako lepo doživeli svoje prerodenje in tako mirno in resno opravili svoje velikonočne dolžnosti, za vse to se iskreno zahvalimo gospodu pridigarju in g. ravnatelju našega Ml. doma. Lep uspeh duhovnih vaj je tudi to, da se tako zelo množi število naših krožkarjev, četudi nas je zapustilo pet tovarišev rekrutov, katerim smo pripravili lep prijateljski poslovilni večer; saj če imaš vselega gospoda Jerka in klavir za slovo, kdo bi ne bil vesel?

NE POZABITE!

Salezijanski sotrudniki in sotrudnice dobijo popoln odpustek:

I. Vsak mesec:

- 1) na dan, katerega si sami izberejo;
- 2) na dan, ko opravijo vajo srečne smrti;
- 3) na dan, ko se udeležijo mesečnega shoda sotrudstva.

II. Vsak dan:

Popoln odpustek v maju:

3. maja, najdenje sv. križa.
8. maja, prikaz. Mihaela nadangela.
17. maja, obletnica kronanja Marije Pomočnice v Turinu (17. maja 1903.)
24. maja, praznik Marije Pomočnice.
25. maja, vnebohod Gospodov.

Popoln odpustek v juniju:

4. junija, binkošti.
15. junija, Presv. Rešnje Telo.
11. junija, sv. Trojica.
24. junija, Srce Marijino.
30. junija, spomin sv. Pavla.

Opomba! Salezijanski sotrudniki in sotrudnice dobijo te popolne odpustke, ako se spovedo, obhajajo, obiščejo kako cerkev ali javno kapelo ter molijo po namenu sv. Očeta. — Bolniki pa, ki radi boleznim ne morejo v cerkev, dobe gornje odpustke, da le molijo 5 očenašev in 5 zdravamarij in 5 čast bodi.

Še posebej pa pomni, da se za odpustek dela, to je popolni odpustek, ki ga dobimo vsak dan enkrat za en vzdihljaj med delom ter 400 dni za vsak drug vzdihljaj, ne zahteva sv. spoved, sv. obhajilo ali obisk cerkve. Zahtevajo se edinole vzdihljaji.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Zaupanje v Marijo Pomočnico je trdno in ne varamo se ko prosimo svojo nebeško mater za pomoč. Vedno in vedno nam prihajajo sporočila, da je ta in oni bil uslišan, ki se je k Njej zatekel. Don Bosko je dejal: „Veliko sem prejel od Marije, toda če bi bila moja vera večja in trdnejše zaupanje, bi bil prejel še več.“ — Kdor hoče biti uslišan, naj se k Mariji Pomočnici zateče! — Da te bo uslišala, ti naslednje milosti potrjujejo.

Marijino dobroto in pomoč bom hvalila na veke! Tebi, o Marija Pomočnica, se moram zahvaliti, da sem ostala še pri življenju! Ti si me rešila gotove smrti... Imela sem pljučnico, nato sem se še močno prehladila. Zdravnik je rekel, da ni več misliti na ozdravljenje. Bila sem popolnoma brez moči, da se nisem mogla sama niti najmanj premakniti. Prejela sem sv. zakramente za umirajoče... Tri dni pozneje se mi je vidno obrnilo na bolje. Imela sem trdno zavest, da mi Marija stoji ob strani in me zdravi, saj sem bila prepričana, da bo uslišala naše prošnje in molitve, ki so se tedaj zame opravljale v njenem milostnem svetišču na Rakovniku. — Sedaj sem že skoraj popolnoma zdrava. Marija, iz dna srca se Ti javno zahvalim v Vestniku in naročam v Tvojem svetišču zlato zahvalno srce. Prosim Te, bodi mi še vnaprej milostna Mati in Pomočnica! *Jurca Katarina, Rovte.*

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za izredno pomoč v težki boleznih. Od nikoder ni bilo več pričakovati pomoči. V bolnici, kamor sem se morala podati po zdravnikovi naredbi, so me zapisali smrti. Bila sem previdena in pripravljena na smrt... A Marija Pomočnica me ni zapustila in mi je podelila zopet ljubo zdravje. Vedno ji hočem zato ostati iz srca hvaležna in otroško vdana. *Burja Marija, Nožice (Homec).* —

Dolžna sem iskreno zahvalo Mariji Pomočnici, ker mi je pomagala v težki bolezni. Noga me je tako zelo bolela, da sem mislila: nikoli več ne bom mogla stopiti nanjo! Po opravljeni devetdnevni se je pa stanje naglo zboljšalo; zdaj sem že zdrava kot poprej. S hvaležnim srcem izrekam Mariji javno zahvalo. *M. P., Kravčji vrh (Semič).* —

Moj sinček je bil tako resno bolan, da

smo že obupali nad njegovim ozdravljenjem. Vsakdo, ki ga je videl, je rekel, da bo pravi čudež, ako ozdravi. — Otroek se mi je smilil, zato sem se zatekel k Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku. Obljubil sem javno zahvalo v Vestniku, ako bom uslišan. Nisem prosil in zaupal zaman: otrok je skoraj popolnoma ozdravel. Pristrčna hvala Mariji in Don Bosku! — Prav tako se moram zahvaliti nebeški Pomočnici in bl. Jan. Bosku, ker sta uslišala moje prošnje, ko sem klical k njima v smrtni nevarnosti svoje žene. *Mohorč Louro, Zgoše (Begunje pri Lescah).* —

Bila sem bolna, hodila sem k zdravnikom in sem se natanko ravnala po njihovih navodilih. A vse skupaj ni nič pomagalo — bila sem vedno enaka. Tedaj sem se zatekla k Mariji Pomočnici: česar ni mogla zdravniška veda, je zmogla Marijina pomoč. Razen tega mi je Marija uslišala še neko drugo važno prošnjo. Zato se čutim dolžno, da se ji iz srca javno zahvalim. — Bodi tisočkrat zahvaljena, ljuba Marija rakovniška! *L. J., Št. Janž na Dolenjskem.*

Že mnogokrat sem bila v hudi stiski. Zdelo se je, da ni več rešitve zame. Tedaj sem se z velikim zaupanjem obrnila k Mariji Pomočnici, k Mali Tereziki in sv. Jožefu, pa sem dosegla na izreden način pomoč. S hvaležnim srcem izpolnujem obljubo, ki sem jo storila, da se Mariji javno zahvalim v Vestniku. *M. P., Križe na Gor.*

Moja mama je bila hudo bolna. Pri mnogih zdravnikih je iskala pomoči, a vse zaman — nobeno zdravilo ni nič pomagalo: njeno življenje je viselo kakor na niti! V tem obupnem stanju sem se obrnila k Mariji Pomočnici na Rakovniku. Od takrat se mamino zdravje vsak dan boljša. Tisočera ti hvala, Marija, za milostno pomoč! *Božič Kristina, Zabukovje (Sevnica).* —

Bila sem hudo bolna, da že ni bilo več upanja na ozdravljenje. Pa sem se zatekla k Mariji Pomočnici, sv. Tereziki D. J. in bl. Janezu Bosku — in ozdravela sem. S hvaležnim srcem izrekam Mariji in svojim priprošnjikom tisočero zahvalo. *Fakin Marija*, Zigrski vrh (Sevnica). —

Tisočkrat se zahvalim Mariji Pomočnici! Glava me je bolela, kot še nikoli v življenju. Nisem vedela, kaj početi, pa sem se zaupno zatekla k Mariji in ji obljubila zahvalo, ako ozdravim. Odleglo mi je. Trdno sem prepričana, da mi je to pot zopet pomagala Marija. Zahvaljujem se ji še tudi za neko drugo uslišano prošnjo. Pri ponovni hudi bolezni si mi zopet Ti, o Marija, milostno stala ob strani! Po Tvoji priprošnji sem zdaj zopet zdrava! *Krivec Johanca*, Zg. Brnik (Cerklje pri Kranju). —

Javno zahvalo izrekam Mar. Pomočnici, ki mi je milostno pomagala in me obvarovala pred dolgo in nevarno boleznijo. *Neimenovana*, Dobrova pri Ljubljani. —

Prisrčna hvala Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku! Bil sem težko bolan na križu. Začel sem devetdnevnicu na čast Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku; obljubil sem zahvalo v Vestniku, ako se mi stanje zboljša. Ni še minulo 9 dni, pa se mi je že toliko povrnilo zdrave, da sem lahko izvrševal svojo obrt. S hvaležnim srcem izpolnujem dano obljubo. *Pogladič Franjo*, Sp. Dolič (Mislinje). —

Mariji sem dolžna iskreno zahvalo. — Pri mojem prijatelju je gorelo. V bližini je bilo še drugo poslopje: bila je nevarnost, da tudi to pogori, tembolj, ker je veter pihal v ono smer. Obljubil sem Mariji javno zahvalo v Vestniku, ako veter potegne na drugo stran in bo tako poslopje obvarovano. Bil sem uslišan — ogenj se ni razširil na ogroženo poslopje. — Mila Mati Marija, pomagaj mi še v drugi važni zadevi! *R. A., R.* —

Dolžna sem Mariji tisočero zahvalo, ker mi je pomagala v zapleteni sodnijski zadevi. Kadarkoli sem se k Mariji zatekla, me je vselej milostno uslišala. Vsi, ki ste v stiski in potrebi, zatecite se zaupno k njej, pa boste prejeli pomoč in tolažbo! *Račič Neža*, Sela pri Raki. —

Objavljam v Vestniku javno zahvalo preblašeni Devici, Mariji Pomočnici, ker mi je že izkazala premnogo milosti v zelo važnih zadevah. Priporočam se še nadalje njenemu materinskemu varstvu: Marija, ne zapusti nas v tujini — pripelji nas srečno v večno domovino! *Ajdonik Ana*, Algrange (Francija). —

Ljuba rakovniška Marija, bodi prisrčno pozdravljena in zahvaljena za vse dobrote in milosti, katere si mi podelila! — Odkar se k Tebi zatekam, mi stojiš vedno ob strani kot skrbna mati svojemu otroku. Prosim Te, varuj me še naprej, posebno Te še prosim, usliši me v zadevi, ki mi je tako zelo pri srcu! *Neimenovana*, Celje.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in raznim svetnikom za pomoč v službeni zadevi in za večkratno uslišanje v sili in potrebi. Priporočim ji še svoje zdravstvene in gmotne zadeve. *I. K., S.* —

Dolgo sem iskala primerne službe, da bi si mogla zaslužiti vsakdanji kruh in vzdrževati svojo mater. V svoji stiski sem se zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovniku. In res, Marija mi je pomagala: nenadoma sem dobila dobro službo. Tisočera Ti hvala, Marija, delivka milosti! *M. A., Vitanje*.

Bil sem v tožbeni zadevi in ker sem bil že večkrat uslišan v raznih zadevah, sem se zopet obrnil do Marije Pomočnice, naj mi izprosi srečen izid iz te pravde. In bil sem uslišan. Iz hvaležnosti izrekam Mariji javno zahvalo v Vestniku in se ji še nadalje priporočam. *F. O. Breznik*, Sv. Trojica v Slov. gor. —

Marija je in bo pomagala! — V težki bolezni sem zastonj iskala zdravniške pomoči. Tedaj sem se obrnila k svoji ljubi Materi Mariji Pomočnici in ona me je uslišala. Prisrčna hvala Ti, Marija! *Golob Justa*, Celje. —

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, ker sem na njeno priprošnjo zopet zadobila sluh. *P. I., Dravograd*. — V zelo težki sodnijski zadevi, ki mi je povzročala veliko skrbi, sem se zatekla k Tebi, o Marija. Zadeva se je zame srečno iztekla. O velika in mogočna Pomočnica, vedno Ti hočem ostati hvaležna. *J. B., Polica* (Višnjagora). — *Neimenovani* iz Prevorja (Pilštanj) se zahvaljujejo Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za vse prejete dobrote in milosti in se priporočajo še nadalje njuni mogočni pomoči in priprošnji. — *Neimenovana* iz Mengša se zahvaljuje Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku in Mali sv. Tereziki za ozdravljenje bolne noge in se jim še nadalje priporoča v zelo važni zadevi. —

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za ozdravljenje bolnega otroka. Marija, varuj nas še naprej! *A. A., Sevnica*. — Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku in Mali Tereziki za zadobljeno zdravje! Prav toplo se še priporočam v drugi zadevi: Marija, vate trdno zaupam!

Neimenovana, Zibika (Pristava). — Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom., da me je obvarovala gotove smrti in se še nadalje priporočam njenemu varstvu. *Pergar Frančiška*, Sv. Jurij ob Ščavnici. — Pristrčna zahvala presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici za srečno prestano smrtnonevarno operacijo. *Kregar Terezija*, Ljubljana. — Iskrena zahvala Mariji Pomočnici in škofu Martinu Slomšku za milost ozdravljenja v težki in hudi bolezni. *Neimenovana*, Krtina. — *Špacapan Leo*, Polzela, se zahvaljuje Mariji Pom. in Mali sv. Tereziki za milostno pomoč pri težki operaciji. — *Robič Marija*, Št. Vid nad Ljubljano, se zahvaljuje Mariji Pomočnici za zdravje. —

Za prejeto zdravje se Mariji iskreno zahvaljujejo in jo prosijo še nadalje za pomoč in milostno varstvo: *Demšar Anton*, Železniki, — *Gospodarič Terezija*, Radeče pri Zid. mostu, — *Gubanc Jera*, Vodice, — *Mikuž Ivana*, Ljubljana, — *Neimenovana*, Šmartno, — *Zupančič Frančiška*, Martinji hrib (Dol. Logatec). —

Najpristrčneje se zahvalim Mariji Pomočnici, blaženemu Janezu Bosku in Mali sveti Tereziki za uslišano prošnjo. — Moj sin je bil po krivem obdolžen tatvine. Zatekla sem se zaupno na Rakovnik in dala opraviti devetdnevnicu. — Marija je pomagala: izkazala se je nedolžnost mojega sina. *Terezija S.*, K. —

Nadalje se še zahvaljujejo Mariji Pomočnici za razne uslišane prošnje in prežete dobrote ter se ji še za naprej priporočajo: *B. T.*, Ljubljana, — *A. V.*, Žužemberk, — *H. F.*, Dob, — *G. M.*, Dokležovje

(Beltinci), — *Neimenovana*, Boh. Bistrica, — *N. S.*, Jesenice na Gor., — *Žmavc Barbara*, Bizeljsko, — *I. R.*, Ljutomer,

Imejmo tudi veliko zaupanje v blaženega Janeza Boska, ker tako rad pomaga v stiskah in potrebah častivcem Marije Pomočnice:

Lansko leto mi je huda pljučnica pustila težke posledice, ki jih zdravniška veda nikakor ni mogla odpraviti. — Tedaj mi je dobra prijateljica dala relikvijo bl. Janeza Boska in bila sem nepričakovano rešena iz težkega položaja: zdravniki sami so se zelo začudili. Hvala Ti iskrena, bl. Oče, prosim Te, varuj me še naprej! *Čr. Fr.*, Frankolovo (Vojnik). —

V neki zelo važni in težki zadevi sem bila uslišana po bl. Janezu Bosku, Mali sv. Tereziki in sv. Antonu, zato se jim javno najpristrčneje zahvalim. *Neimenovana*, Sv. Katarina. — Izpolnujem obljubljeni javno zahvalo za pomoč v nevarnem položaju in polajšanje v bolezni po opravljeni devetdnevnicu. *Šijanec Terezika*, Sv. Jurij ob Ščavnici. — Iskreno se zahvaljujem blaž. Janezu Bosku za uslišano prošnjo. *J. P.*, Vič pri Ljubljani. —

Priporoča se v molitev za ozdravljenje *Marija Kernic*, Ljubljana.

Obljubite Mariji srebrno srce v zahvalo, da bo v okras v njenem milostnem svetišču na Rakovniku!

Imate že „Šmarnice Marije Pomočnice“? **Naročite hitro**, ker je samo še nekaj izvodov! Broširane stanejo 13 Din, krasno vezane pa 20 Din (teh je ostalo le še par izvodov).

Salezijanski zavod na Rakovniku

sprejema gojence, ki obiskujejo **gimnazijo** (humanistično, realno) ali **meščansko šolo**. Sprejemajo se tudi vajenci za mizarsko, krojaško in čevljarsko obrtno šolo.

Pogoje in natančne informacije dobite pri

Vodstvu salezijanskega zavoda na Rakovniku v Ljubljani.

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. FRANJO KNIFIC. — Odgovoren za salezijansko tiskarno PAVEL ALFONZ.

† Liza Jušič.

Dne 14. marca 1933. je umrla v splošni bolnici gospodična Liza Jušič. Takih sotrudnic kakor je bila naša Liza naj bi nam Marija še poslala. Prav letos je 25 let, kar je postala sotrudnica in je od prvega dne neumorno delovala za don Boska in Marijo Pomočnico. — Ko je bila še delavka v tobačni tovarni, je med svojimi tovarišicami začela širiti češčenje Marije Pomočnice kristjanov ter jih vpisovati med salezijanske sotrudnice. Zbirala je po krajcarju, potem po dinarju in ko se je svotica nabrala, jo je nesla na Rakovnik za don Boskove ustanove. Hodila je po hišah in nagovarjala, naj se vpišejo v ustanovne svete maše, in pridno je širila Salezijanski vestnik. Bila je vedno prva pospeševalnica vsake nove zamisli. Delovala je neumorno in je zlasti zadnja leta samo za to živela. Posebno pa je bila goreča v podpiranju duhovniškega naraščaja. Hodila je od hiše do hiše, od ene dobre osebe do druge, ter je za tega sprosila obleko, za onega obutev, za tretjega klerika kaj drugega in se srčno radovala, ko je kateri teh njenih zapel novo sveto mašo. Bila je tako nesebična, da ni marala, da bi dotični klerik ali bogoslovec vedel, da mu je ona to ali drugo preskrbela. Ostala je skrita, Bog pa je pisal v knjigo življenja njena velikodušna dela. — Ko je bilo treba kaj za oratorij na Rakovniku, je bila ona prva, ki se je zanj zavzela. — Koliko let je požrtvovalno pomagala pri upravi Salezijanskega vestnika in opravila marsikako pisarniško delo, samo da bi razbremenila dotičnega gospoda, da bi laže še več dobrega storil. Kdo bi naštel vse njene zasluge, vse njene žrtve? — Bila je tudi dobra cerkvena pevka. Pri svetem Petru je pela celih 23 let, na Rakovniku pa 15 let.

Ona je znala. Znala je prositi, pa nikdar nadležno, tako je vsakega s svojo neprisiljeno besedo prepričala, da ji je moral dati kaj ali za maše ali za Marijin sklad ali kar je že bilo treba. Bila je prava čebelica, ki je neumorno nabirala in znašala — in si nabrala nešteto zaslug, katere je sam Bog videl in jih štel v njeno zasluženje. Težko je umrla, pa samo za to, je rekla, da bi še mogla delovati za Marijo Pomočnico in don Boska. Hudo nam je bilo, ko je zbolela in še huje, ko je tako kmalu umrla. Hvaležni bogoslovci z Rakovnika so ji zapeli na zadnji poti ginljivo žalostinko, pet salezijanskih duhovnikov jo je spremilo k večnemu počitku. Sli smo za njeno rakvijo kakor bi šli za materino, saj je prav po materinsko skrbel za nas. Salezijanski gojenci so ji spletili skromen venec in ji ga položili na grob, da ji bo zemljica lažja.

Čeprav se nadajamo, da je že v nebesih, vendar pa jo toplo priporočamo v molitev, če bi še kaj potrebovala. Mi je ne bomo pozabili. — Naj v miru počiva!

MARIJA SNEŽNA

*Na šestih holmih cvet dehti,
na sedmem holmu sneg leži.
In kamor snežni cvet je pal,
Marijin dom je tamkaj vstal.
V samotnem domu svet oltar,
v oltarju svetem sije žar:
Pozdravljen, jaslic sveti les,
na njem je ležal Cvet z nebes.
Marija, k tvojim jaselcam
poklekamo v samotni hram:
O, sneži, sneži nam z neba
v srce nedolžnega snega!
Nasneži ga duhovnikom;
nasneži ga redovnikom;
zasneži ves mladinski stan,
zasneži vsak družinski stan!*

Kot dehteča šmarnica

bo knjižica

„MARIJINE PESMI“

ki nam jo je poklonil

Silvin Sardenko

in ki izide v majniku

Berite to pesem:

Naročite takoj knjižico

Cena 7 Din
(Za sotrudstvo 6 Din).

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU 24. — 25. maja 1933

SREDA, 24. MAJA.

- Ob 7. zvečer** akademija pri lurški votlini (godba, deklamacije, petje, prizor). Sledi lurška procesija s svečkami.
- Ob 9. zvečer** - ko se vrača procesija - razsvetljava svetišča. Po procesiji govor, pete litanije, posvetitev Mariji Pomočnici in blagoslov.
- Od 11. do 12. ponoči** ura molitve pred Najsvetejšim, z govorom.

ČETRTEK, 25. MAJA (Vnebohod Gospodov).

Predpoldne:

- Ob 3.** se začne deliti sv. obhajilo (med dnevom se obhaja vsake $\frac{1}{4}$ ure).
- Ob 4.** prva sveta maša.
- Ob 5.** sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudstvo z govorom.
- Ob 7.** skupna sveta maša za gojence.
- Ob pol 10.** govor, nato pontifikalna sv. maša, (poje zbor gojencev, spremlja domači orkester). — Po pontifikalni sv. maši shod sotrudstva pri lurški votlini.
- Ob 11.** zadnja sveta maša.

Popoldne: V cerkvi se zberejo Marijine družbe in narodne noše, drugi na srednjem dvorišču.

- Ob pol 4.** govor v cerkvi in na srednjem dvorišču. — Po govoru slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice. (Procesija se pomika s srednjega dvorišča skozi cerkev). Po procesiji darovanje; med darovanjem poje vsa cerkev Marijine pesmi (ljudsko petje).

Blagoslov z Najsvetejšim je na dvorišču in v cerkvi.

Po službi božji koncert gojencev na srednjem dvorišču.

POLOVIČNA VOŽNJA je dovoljena v dravski banovini od 22. do 27. maja. — Vsak naj kupi na postaji, kjer vstopi, cel vozni listek, naj ga dá ondi žigosati z mokrim žigom; v Ljubljani na postaji pa naj ne odda listka, ampak prihrani za brezplačno vrnitev. Na Rakovniku dobi na podlagi voznega listka legitimacijo, da se je res udeležil shoda.

Prosimo Marijine družbe, da se udeležijo procesije z zastavo, ako jim je mogoče. — Prijavite udeležbo Marijine družbe, da prihranimo zanjo prostor! — Starši v Ljubljani in okolici, pustite otroke k Marijini proslavi (belooblečene, križarje, klarice). Kdor more, naj pride v narodni noši.

Pridite v obilnem številu, udeležite se proslave Marije Pomočnice!

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
Vodstvo salez. sotrudstva - Rakovnik, Ljubljana

MARIJIN SKLAD

ZA ČLANE IN ČLANICE DRUŽBE MARIJE POMOČNICE

*

Pred nedavnim so časopisi pisali, da so tam nekje daleč na mrzlem severu našli zlato rudo. Brali smo, kako so ljudje hiteli tja gori. Z nedopovedljivimi žrtvami, s prenašanjem strahotne lakote in ostrega mraza so se gnali, samo, da najdejo zlato, da jim bo udobnejše in lažje to težko življenje.

Pa kaj je to zlato v primeri z neumrjočimi dušami? To zlato je le košček blesteče se zemlje pa prav nič drugega. To zlato bo prav tako prešlo kakor bo prešla zemlja. Duša pa bo večno živela srečna ali nesrečna. Koliko duš je pri nas doma in drugje, ki bi bile večno srečne, ko bi slišale besedo božjo, ko bi jim duhovnik prinesel Jezusa Kristusa, Odrešenika! Če ne bo Odrešenika, bodo te duše morda za vso večnost nesrečne. Ali ni to strašno? Mi katoličani pa tako brezskrbno živimo in se tako malo brigamo za nje! Ali imamo kaj Kristusovega duha? Jezus Kristus je pustil veseli raj in je prišel na svet iskat teh neumrjočih duš. Mi pa ne iščemo duš, mi iščemo svoje udobnosti kakor da bi si hoteli za vso večnost urediti srečno bivanje na zemlji. Ali nam ne bo rekel Jezus Kristus kakor apostoloma Janezu in Andreju: „Ne vesta, čigavega duha sta“? O, svetniki so drugače pojmo-

*

vali to življenje. Ti so hrepeneli le po tem, da bi čim več dobrega storili sebi in bližnjemu, da bi bližnjega rešili. Tak je bil tudi don Bosko, ki si je vzel za geslo: „Daj mi duše, drugo vzemi!“ — Poglejte, tako lepa prilika se vam nudi, da tudi vi pripomorate kaj k zveličanju duš po vesoljnem svetu, ako bi podpirali in pomagali vzgajati tiste, ki bodo šli k tem nesrečnim in jim nesli tolažbo in mir in zveličanje.

Velika svota se v državi vsako leto porabi za vojaštvo, ki naj se vedno vzdržuje, da za slučaj nevarnosti brani domovino. To svoto zložijo s svojimi davki državljanji sami, da si zagotovijo mirno življenje. — Ali pa bo kdo odrekel tisti neznatni davek, ki ga ne iztirjava, ampak prosi zanj sam Zveličar, ki vam ga bo vrnil stotero, kakor je obljubil, da mu zdaj pomagate z doprineski vzgajati duhovnike in misijonarje, da nas bo čim več srečnih v nebesih pri svojem Odrešeniku? — Malo boste utrpeli, veliko pa pridobili.

Komur je mar za duše, naj ne okleva, ampak priskoči na pomoč tistim, ki ga v stiski prosijo za njo. Sveto pismo pravi: Nikar ne reci: dosti je, da skrbim za svojo dušo, ker bodo tirjali od tebe tudi dušo tvojega bližnjega.

Zdaj je prilika, ne zamudite je!

DRUŽBA MARIJE POMOČNICE — BESEDE SV. OČETA PIJA IX.

„Zvedeli smo o »družbi Marije Pomočnice«. Udje te družbe so si stavili namen, da zbirajo mladeniče lepih zmožnosti, ki se žele posvetiti duhovskemu stanu. Da bi ta družba vsak dan bolj rasla, podelimo po usmiljenju vsemogočnega Boga in po oblasti svetih apostolov Petra in Pavla *popoln odpustek ob smrti uri* vsem udom obeh spolov, ki so že vpisani ali se bodo v prihodnje vpisali, pod pogojem, da po dobro opravljeni spovedi in svetem obhajilu, ali če tega ne morejo, vsaj s skesanim srcem izrečejo ime »Jezus« ter potrpežljivo sprejmejo iz božjih rok smrt kot kazen za greh. Razen tega istim udom, ki po dobro opravljeni spovedi in sv. obhajilu

obiščejo kako kapelo ali cerkev ter ondi molijo za mir med krščanskimi vladarji, za izpreobrnjenje grešnikov in za povišanje sv. Cerkve, podelimo enkrat v letu popoln odpustek, kar pa morajo obrniti tudi za uboge duše v vicaah. Nadalje, želeč pokazati imenovani družbi posebno naklonjenost, ji podelimo vse popolne in nepopolne odpustke tretjerednikov sv. Frančiška Asiškega, in na dan sv. Frančiška Saleškega vse odpustke, katere morejo zadobiti tretjeredniki o praznikih in v cerkvah sv. Frančiška Asiškega, ako vestno izvrše vse pobožne vaje, ki so predpisane za zadobitev teh odpustkov.

Ne glede na nasprotno uredbo bo to pismo ohranilo vedno svojo veljavo. Mi hočemo, da se dá ponatisom tega pisma, podpisanega od javnega tajnika in potrjenega od osebe, obdane s cerkveno častjo, ista verodostojnost, kakor bi se dala temu pismu samemu, ako bi se pokazalo in predložilo. — Dano v Rimu pri sv. Petru, 9. marca 1876, v tridesetem letu našega vladanja.

Za kard. Asquini Dom. Jacobini
namestnik.“

Kdor še ni vpisan' v to družbo, naj ne odlaša, ampak naj se čimprej vpiše. Pridobite še druge člane. Naša želja je, da bi se vpisali v družbo vsi sodruzniki in sotrudnice. Breme je lahko, velike so pa koristi, ki jih uživajo člani. Deležni so:

a) premnogih odpustkov, ki jih je sv. Stolica podelila članom (glej pismo sv. Očeta Pija IX.)

b) vseh dobrih del, ki jih bodo izvršili tisti, ki so z njih pomočjo postali duhovniki in misijonarji.

NAŠI NOVOMAŠNIKI

Lani je bilo posvečenih osem slovenskih salezijancev v novomašnike. Od teh je eden odšel v misijone v Kolumbijo, med uboge gobavce. — Letos imamo zopet

osem novomašnikov. Tu na sliki jih vidite: pod Marijinim varstvom in z vašo velikodušno podporo bodo stopili letos pred oltar in prvič darovali najsvetejšo daritev. Posvečeni bodo 2. jul., novo mašo pa bodo peli vsak v svoji domači fari:

1. G. **Jurčak Martin** iz Vojnika pri Celju, poje novo mašo dne 9. julija v Vojniku.

2. G. **Kostanjevec Jože** iz Gibine, opravi prvo sv. daritev pri sv. Andražu v slov. goricah dne 3. julija.

3. G. **Pušnik Jože** iz Grušovja, ima novo mašo na Prihovi dne 16. julija.

4. G. **Krogman Viktor** iz Velke Ripňany pri Nitri (na Slovaškem), poje novo mašo istotam na dan sv. Cirila in Metoda (5. julija).

5. G. **Majcen Andrej** iz Krškega, daruje prvo sv. mašo v Krškem dne 9. julija.

6. G. **Lambizar Jurij** iz Pesjega pri Velenju; nova maša v Škalah dne 9. julija.

7. G. **Horniak Ernest** iz Hornie Krškany pri Nitri, poje novo mašo v Nitri dne 9. julija.

8. G. **Karlubik Viktor** iz Močenka na Slovaškem, daruje prvo sv. mašo na dan sv. Cirila in Metoda (5. julija).

Molimo za duhovnike! — Prosite Gospoda, naj pošlje mnogo dobrih delavcev v svoj vinarograd! — Prilagamo vam lepe molitvice; denite listič v svoj molitvenik! Dajte ga tudi drugim, naj molijo; z molitvijo največ dosežemo! Ako želite, Vam pošljemo še več takih lističev, da jih razdelite.

SALEZIJANSKI MISIJONI IN NAŠI MISIJONARJI

Kak razmah so v zadnjem času dosegli salezijanski misijoni, lahko razvidite iz statistike, ki je natisnjena v tej številki Vestnika (str. 52.).

Z ogromnimi žrtvami vzdržuje salez. družba vse te misijone. V Italiji je 6 velikih zavodov, kjer se brezplačno vzgajajo misijonski poklici (okrog 1000 jih je). V teh zavodih je tudi mnogo Slovencev. — Veliko je zanimanje za misijone. Berite poročilo z Angleškega („Za misijonske poklice“ na str. 40. v tej številki). Kaj bomo storili mi? Ali ne bomo tudi mi sodelovali pri širjenju božjega kraljestva?

V salez. misijonih deluje prav mnogo slovenskih misijonarjev — duhovnikov, klerikov in sobratov pomočnikov. Tu Vam podajamo njih imena in naslove:

1. Floran Alojzij (klerik), Catholic Mission, Migasaki (Japan — Kyusku).

2. Fras Alojzij (klerik), Lyceu N. S. Auxiliadora, Campinas (Brasil — S. Paulo).

3. Geder Jožef (duhovnik), Catholic Mission, Tung Pi (China — Kwangtung).

4. Gomboši Anton (sobr. pomočnik), Escuelas de Artes y Oficios, Mexico D. F. Apartado 927.

5. Hanželič Anton (duhovnik), Padres Salesianos, Baranquilla (Colombia).

6. Horvat Aleksander, Macul, Casilla 1987, Santiago (Chile).

7. Jakša Anton (duhovnik), Casa Parroquial, Conesa — Sur (Argentina — Rio Negro).

8. Karuza Metod (sobr. pomočnik), Gymnasio S. Joaquim, Lorena (Brasil S. Paulo).

9. Kerec Jožef (duhovnik), zdaj se nahaja v domovini, a pojde kmalu nazaj v svoj misijon: St. Louis Industrial School, West Point, 179, 3. Street, Hongkonk (China).

10. Kren Jožef (bogoslovec), Catholic Orphanage, Betlehem (Palestina).

11. Malič Jožef (duhovnik), Escuela de la Mission, Puerto Porvenir, via Estrecho de Magallanes (Chile — Magallanes).

12. Maroša Martin (klerik), Macul, Casilla, 1987, Santiago (Chile).

13. Mlekuš Karol (duhovnik), Catholic Mission, Shillong (Assam — India).

14. Milharčič Lado (klerik), Casa Salesiana, Calle, Magdalena del Mar (Lima — Peru).

15. Pernišek Ludvik (duhovnik), Mission S. Corazon de Jesus, Choele Choele F. C. S. (Argentina — Rio Negro).

16. Preclik Jeronim (duhovnik), Colegio S. Pedro, Fortin Mercedes (Argentina — Buenos Aires).

17. Rijavec Friderik (klerik), Instituto Salesiano del S. Corazon, Mosquera (Colombia — Cundinamarca).

18. Serdoč Peter (duhovnik), Instituto S. Jose, Cordoba, 9 de Julio 1008 (Argentina).

19. Seršen Franc (klerik), Lyceu N. S. Auxiliadora, Campinas (Brasil — S. P.).

20. Trampuž Bogumil (klerik), Mission Salesiana, Macas, Via Riobamba (Ecuador).

21. Vrhovnik Dionizij (sobrat pomočnik), Mission Salesiana, Macas, Via Riobamba (Ecuador).

22. Zamjen Janez (duhovnik), Colegio don Bosco, Calle Vieytes, 156, Bahía Blanca (Argentina).

23. Zamjen Srečko (duhovnik), Catholic Orphanage, Betlehem (Palestina).

24. Zver Alojzij (klerik), Colegio S. Manoel, Lavrinhas (Brasil — S. Paulo).

Veleč. g. Kerec Jožef, naš vrli kitajski misijonar. Gotovo ga že vsi poznate, saj je v zadnjih mesecih prepotoval že skoraj vso Slovenijo. S svojimi predavanji vzbuja vsepovsod mnogo zanimanja in misijonskega navdušenja. — Kdo gre z njim na Kitajsko? (glej ljubeč dopis pod naslovom „Božji klic“).

Božji klic

Naš kitajski misijonar gospod Kerec še vedno hodi po naši domovini in pripoveduje čudne stvari iz daljne Kitajske. Ta njegova predavanja in govori vnemajo in podžigajo misijonskega duha v vernikih po naših župnijah. Prav pred kratkim mi je dejal gospod župni upravitelj neke zelo cvetoče župnije na Dolenjskem, da je bil prihod, predavanje in govori g. Kereca prava „injekcija“ za župnijo.

Naj navedemo samo en ljubeč zgled.

Učenček II. razreda meščanske šole na Rakeku takole piše gospodu misijonarju:

„Ubog učenček sem, edinec, moja mama je že osem let vdova. Revni smo, eno kozo imamo, čez poletje pa tudi po enega prašička. Hišo imamo le toliko izdelano, da smo pod streho, pa tudi to sta mama in ranjki ata s težavo, največ z darovi sezidala. Čeprav smo tako revni, pa vendar imamo tri liste pri hiši in en tednik: „Bogoljub“ in „Odmev iz Afrike“ ter „Domoljub“ in „Glasnik presv. Srca Jezusovega.“ Moja mati je zelo skrbna in pobožna, tudi mene je lepo vzgojila, da sem za to hvaležen Bogu in njej.

Vaša pridiga v cerkvi in predavanje v

prosv. društvu me je tako prevzela, da že od takrat vedno mislim, če bi bilo mogoče, da bi tudi jaz šel z Vami na daljni vzhod. Te misli se nisem mogel otresti, čeprav sem premišljeval, kako huda je ločitev od matere, ali jo bom še kdaj videl ali ne. Na misel mi je hodila tudi otožnost, veden strah pred smrtjo.

Ker me ne ločitev ne strah pred smrtjo nista mogla odvrniti od te želje, sem končno to povedal mami.

Rekla je, da mi kaj takega ne sme ne braniti ne siliti, moram pa dobro premisliti, ker to ni nikaka igrača. Rekla je tudi, če bi se to uresničilo, da bi bila oba srečna.

Ako bi bilo mogoče, da bi šel z Vami, bi Vam bil lahko za cerkovnika, strežnika, delavca, pisarja (čeprav slabo pišem) tako da bi laže sejali med uboge pogane seme božje besede. Pozneje bi bil tudi lahko za katehista... Kamor bi šli Vi, bi šel tudi jaz. Če bi Vas roparji ujeli, bi tudi mene, če bi Vas ustrelili, bi tudi mene. Od srca Vas prosim, da mi odpišete, ali bi bilo mogoče z Vami ali ne... Prosim, da mi odpišete, kako je s potovanjem in koliko stane. Po stricu sem podedoval nekaj denarja, pa bi tudi tega v to porabil. Prosim, odgovorite mi!“

ČLANOM in ČLANICAM

Lansko leto je pomotoma izostalo poročilo „Marijin sklad“, in sicer radi spremembe pri vodstvu sotrudstva. Tudi položnica ni bila priložena majniški številki Vestnika, zato večina ni mogla poslati svojega letnega prispevka za Marijin sklad. Mnogi so pa vseeno poslali, ali pa med letom sami prinesli. Tudi za letos so že nekateri poslali dar za vzgojo našega duh. naraščaja. Vsem tem: tisočkrat Bog povrni! — Letošnje prilogo „Marijin sklad“ pošiljamo vsem naročnikom Vestnika. Tudi položnico smo priložili: kdor je že poslal za sklad, naj oprostí in naj ne smatra položnico kot „opomin“, — porabi jo lahko v kak drug namen, če bo pa mogel še kaj poslati za sklad, mu izrekamo za to še posebej zahvalo.

Kdor vpošlje dar za sklad, ga bomo vpisali v družbo Marije Pomôčnice za vzgojo duhovnikov in misijonarjev in bo deležen vseh duhovnih dobrot te družbe. Napišite (na položnico) natančen naslov, da Vas pravilno vpišemo v družbeno knjigo, ki jo bomo letos na novo sestavili. Prispevek 10 din.

si boste že kako odtrgali in ga darovali Bogu za njegove delavce. S čim večjo žrtvijo si ga boste odtrgali, tem večje plačilo boste zanj prejeli od Gospoda: prispevek boste naložili v nebeško hranilnico, ki bo obrestovala po tisoč in več odstotkov! Naš duhovniški naraščaj moli za Vas! Naši novomašniki se Vas bodo z veliko hvaležnostjo spomnili pri svoji prvi sv. daritvi, — saj ste jim tudi Vi s svojim prispevkom pripomogli, da so dospeli do najvišje službe.

Naš naraščaj.

V naših zavodih vzdržujemo močno četo, ki se pripravlja na delo za Gospodov vinograd. Na Radni imamo 22 dijakov klerikov in 19 pomočnikov lajikov. Na Rakovniku pa se pripravlja v domači bogoslovnici 36 bogoslovcev, od teh jih bo letos 8 pelo novo mašo (gl. sliko).

Naraščaj, ki smo ga sicer zelo veseli, ker je tako potreben, nas pa s profesorji vred stane na leto precejšnjo vsoto, okrog 500.000 din. Kako dobrodošla nam je vsaka Vaša pomoč!

Vsem, ki bodo prispevali za Marijin sklad, izrekamo najtoplejšo zahvalo. Naj jim Bog obilno poplačal